AUTHOR

NO. 1911

TITLE פירוש ס׳ יצירה

[COPY OF MUNICH MANUSCRIPT]

RR

IMPRINT

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

CALL NO. H. 533

DATE MICROFILMED

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

C2399

FILMED FOR THE JEWISH THEOLOGICAL SEMINARY OF AMERICA

XEROX University Microfilms, Inc.
A SUBSIDIARY OF XEROX CORPORATION

Halberstamm Collection

26b

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

כתי מינכן ל"ת

221 ס"ד

" והעמיבו

" מוריל

" שתפל

" ושלם

" ושלם

" ומהתיצב

ל"ל ה"

" עד שנכו (הגלין הם ר' שכנו)

" (ולאברם שלא הפרת)

" בגאון זה עשה עם אלה

" כי בחולה

אל החלב

על התלר עד שיכנס איש לפני לבן לא יעבור שיתלו בה איש ולעם יתלבו בה איש
בדרך שנכנס על מנת שנכנס בה איש לא נכנס איש לפני. ומשליכים עצים בה אדם
בנשכר שלא יבבר באותו יום דבור אלא אם כן דבר לפני דבור ונשלבר שלא
יאכל פרי עד שיורבל לפני פרי. ואם הראיה סכלית על בטול דת גו וכבר הכ
מושמר כי מלבוות הדברים יורה שיש לחו התחלה כמנין מה נכבו ראשונות ו
ושמעדל שבעלי דת גו טעמ על משלנ שמשלנהו ואמרו אי המשל לא יבמה לנמשל
בהתי הדבר בעמיד וכי המשל הוא אמת הוא שנאמר כי לא נכנס אחר איש עד
שנכנס לפני איש ובדרך שדרך מה יתכן בו להיות הענינים מאמין תחלה לפנ
מה שהתנרנמ בו אמה שמעמל ברחו ונאמרנ אם כל דבר עבר היה לפנ עבדו
אמכן כל טעם שמנסדת הוותה עתידה היא בעינה מנסדת הויבה עבדה.. לפ
בחיות משונ שלא יכנס איש לחלר מושר בעתיד היה בלי סמק טמ על העבר
יעבור ומכתישו מתיתו ויעבור כולמ מכתיש כל האומ שאין עתיד אלא מעבר
עלה בהתשבה אחד מהבראשיק כי בדברי הבתב דבר הלק ודבר שא חייב הי
הארל ומה שעליה מאין סוף לחו בארנ לו כ אין הענין כסודבו אלא בחלף כי הכ
לא אמר מה אלא לבדר כי יש לארל התחלה ושם ראיה על ענין מה כי המתבאר
לא יסבו ממנה ולא יעבר דבר הלק ודבר בא וכ הבדרתי מחודשים אל בחוי לפינ
מחודשת כמהם ולפי שנתבדר שהם מחודשים ונתבדר כי לא קדמה המחודש לפ
שמה לפי שלא יעבור מהיותו דבר קדמון שלא אל לא יעבדהו מחודש לא היה ה
ובי תשלום הענק והארל לעולם עומדת בשהיא כלומ עד סוף מי קצה ומלמ
והדת השנית אמר האומר כי יש לכל הנבראים התחלה אלא שבבר כי אות
ההתחלה מבדר פשוט לחו האומר רבש ובראו מאנ מה העולם נבראים ומלכים
עדני אלא הענינים חלקים לא יתחלנ לפי שהם בקיים מבל דק ונקנים אבל ל
ומחשבים כי אחר שהרכבו והמצנ נהיה מהם אלה הגופות המחולטים והי
מתחלנים בבתי נז לשלשה חלנים ובלל מבדתם שאין יש אלא אים והם
קדמונים מבנן מה היסוד הפשוט והמעין והמשל והאבן הקדומה ויסוד מה ש
מבדר המבדר אמ על הדרך המנסה ומנמ שאין היתה אבן הקדומה הנקרא
מהמשל קדמונים עמ הבראו מ שמו ולא היתה נפעלת לו ולא נברחה לגבר
ומרה למעמתו ונעלמו לעשות כפי בדיון מפני שמונים בקדמות מחייב
להיותם שוים ומחייב מהיות האחד יכול לעשות בזולת ועל הדרישה לאה
שמאמנ כלומ ועל סבר נהגי מנהג מה שלמנ כי מי שחייב נפשו שלא להאמ
היות יש אלא אים לפי שלא ראה כי אם בבה חייב שלא יאמין היות פשוט
כי אם מפשוט ולא מורכב אלא מורכב ולא חם אלא מחם ולא קור אלא מקור
ולא רטוב אלא מרטוב ולא יבש אלא מיבש. ובן המקרה בקפוי ובמה מי מה
שנבנה מאו הדת השנית ונעוב לרושונה והנה האומר בקדמות הראיות ומן
הבתב מאמר הבראו מ כה אמר יי גואלך ויוצרך מבטן אנ ובאומרו לבד
ומאתי יחייב ויורה שהתחלנ כל אלה הנמצאות לא מבלום ואחר שנמנ בטו
שורש מה בדבר שבטל מה שנעשו מאנ בעלו לפי שהם בו שלש פרידו
באשר הקדמנ בדבר. הפרידה אומרת כי כל המשוש הקדמון דבר אמפ הי
ורבבו כלו ואין מאנ בדבר בהיותו הראשונה והוא כל הנו כל העולם הזה.
ודת שניה אומרת כי היולר לא חברו כלו וכי מה העולם מבלתו והנשאר הי
ענין מונה ומדומה על דרך הפשוטות ובלתו. ובה אומ כי הכל כבר רובב וכי מה
העולם אינו כלו אלא בדבר נברחו מאנ עולמות רבות אין מספר ומה העולם אותה
מהם לבן נפלו השלש כתות בענין השורש. ומה יסבר סובר כי האומר הנומר מ
מבלתם תבמינ לו והוא כי הבראו ברחו יה עולמות בזה העולם ומה בדמה לאומ
בתי שלשתם פירשנ לו כי כל העולם התחלתו אחין כלומ לא מיש ולא אל
כי שנם נברחו מהם נברחו מאמר ובבר ראנו רבים מהמלומדים בבינלאו מה
בזה כי העולמות במספר הנוכרים לפי שלמות של כל אחד מהם אלו מנ

כתי יינבין
יא
221

ובי מאלה הארבעה יסודות וסודרים כי הכוכבים מתנדרים מקצתם לקצתם
בטבעם המקרי שבאו לפי שגבר עליהם האש כאשר עליהו הפתח מן הגחלת
מפני גבורת האש עליו. אבל מי שאומר כי שמנה עשר אלף עולמות בכאן הקבה
סודרים כבנים לו מאש ומשם ומי סימן פסיק שמנה עשר אלף על דרך
הגמן. ואין כל אומתינו על סדר זה לכן ספרנו ודברנוהו וסדרנו בזה שאחריו
ואחרי אומרו זה האומר סודרם עולם אחר עולם כלומר מאמין כי כלם עולם
אחר עולם ובראו וזה שאינו בו הוא תשלום השמנה עשר אלף..

והדת השלישית אומרת מי שקיים כי יש תחלה לכל הנמצאות אלא שמנע
מלהסתכל בזה שהיה לפני הילדה והוא אומר כלל חכמי ישראל גם לפי שאומרו כל
המסתכל באורבעת דברים ראוי לו באלו לא בא לעולם מה לפנים ומה לאחור
לפנים מה שקדם לאחור ואיזה אליסר בן עדק כיוצא בזה מוקלא מאק אל תדרוש
ובאבוסה מאק אל תתעבר. מה שהרשת התבונן כי לא יש לך עסק בפתרות
ומאמרינו זה דבק ואמתת אין פתרון לא בסבות הסובב כי מנעו להסתכל
בהתחדשים כלומר בראשיה מהם היתהל אין אומר כי לא מנעו מזה אלא לפנות
בזה מעינן זה לעניני הבורא ברוך והוא ובן יתהדו הנבדרים שהוויתם לאחר
אין יכשר בעין הנבדר דבר לא הושיתה להוויתו או אין נאמין הסרטף דבר
אין תכלית לו אי יעלה בחוש הנפשות גושם לא שיעבר לו כגופה ובעומק אל
אין יתבדר בהתשבה גושם אורך לו בקצות הידועות ונלמדנו חכמים כל לא
בבהירו על זה הענין אלא אחר שהבהיר הכתוב שלא החקר אלוה תמצא וגם
כלומר הושיתה ותכלה ואחר עוד גבהי שמים מה תעשה כלומר רום ותחתי ואחר
ריבה מארכן מדה כלומר הארכן והמדות והשעורים. וכל אלה הענינים אינם
בהבר בהו הנהדרים ולא נסבדם לשונות לא ובמות המשלים. ואם נבטלם
לחכם להבדיל תהיה דבר מסקרו ראוי לבנות מבטלו בהעמדות ובמנים
בהיקים ולהבטיחם לחסן הקדמונים בשמים פן יגאימו ויתהם המות ויומתה
אשר שלו הנבטלים כי בהגיעה אל בני אדם להבדילם ענינים האלבות לא
לא בזה שאסרו ביניהם מן הלות מה שהעמידם בה עליו פי כלומר ענין
יעמדום בו על סבר ענינים האלהות אם כן לא יתכן בנבון אלא שנים בדברים
אם קבדה שמות או תלוה שמות ואם היו בודים לכל ענין מענינים האלהות
שמות אלא היו אז בני אדם מתבוננים באותם השמות ולא אותם הענינים
אז יהיו הכל בעיניהם עולם וסתום לכן הסכימו לאות השמות הבקרים
בנמסכים מאדם לכל אדם יקר שבו הבנל לגלגלו דברי הנביאים שאינם
בשמעם אלא תבנית וסגור. ואל ערבים שכל מה שאומרים אינו אלא על דרך
הדבה ודמיון ~~שכל~~ אבל דרך האמת והנכון בעת שאין לו בוחה בכל
מעלותיו שלא אין כמוך באלהים יי ואין כמעשיך לכן עמדו על יסודם
החכמים ותלמידיהם ואבל לדבר ולבאר אחר ההבדלה כי הענינים מחובשים
להבדיל אינה חבל טרם חברו זה מבוי בלי אמוס ונעבדר..

והדת הרביעית. מאחר מי שקיים כי הענינים מחובשים אלא שלם הושיתם
יסוד תמים לפי שמלבנו עם אומרו ענין אחד מן המבדל והשבל נעשם אומרו הן
הבתוב והכל בומים. והנבדה לאומר זה מדרך הסרטף ובחלמיהם הוא לפי
בדה שכל הרחנים. ~~ענם~~ אלא מיסוד הלת סגלה סבר כי ילדה הכל מאל וכי
הוא המעלה שביסודות השלשה המשתתפות ונעלם מאל מלהסתכל כי לא יגלה
עדיף בכל לבכיו. ואינו כמשמן שיולך מאל דברים אחרים לפי שמשמשמן עלת
הבריאה מהיסודות השלשה המשתתפות לו לפי שכלם סבת חיות הרחנים
אבל מי שנבדה לו מן הכתוב זהו שלא והאדם היתה תהו וגם אם ינק כי אומרו
האדם היתה תהו סבר כלומר שמנעם האדם היתה מים טרם שברתה. ונעשם זה
פנים שהתנבה בשאמרה והאדם היתה תהו לא בעתה לבדו אלא אחרי
בריאתה ובאה לדבר שבבר נבבה שני היסודות שהם שני הנבנות כלומר

כי ברוך

ראה אלעזר בן ערך

תמוס הגלגל הכ' נר' המים.

כתי' ענין הטובה והנייה שהיא היתה והמשכן בפסוק הראשון ונשארו שני היסודות
המעולים שבא תמים ומאוד ואין ידוע אם אסופים הם לענין אור לארץ
אומה בפסוק השני כי עם הארץ הוא נמשלים. שב יהיה אמרו בראשי
ברא אלהים. תחת אמרו את הרוח ואת המים ובראשר נעמה לאומר ה
באומר שאמר שהתחלת הכל מן המים כלל היה אומר שאסיפת הכל ו
רמש מהמרו סר סוף.

והדת החמישית אומר מי שקיים והאמין כי הענינים מחובשים אלו ש
תחלתם יסוד האויר לפי שרוב בני אדם סברו ענין זה סבר מבלבל אז כת
מצד המדה כי כל כי לפי שראו הרמנים המדברים ונולתם בלי אויר לא
יתקיימו והגלגל הגדול לא ינידהו ויסגיהו כי אם האויר וכל דבר
חוץ בפנימו אויר ויסברו שבוז המעלה אשר ביסודות ומעל ההתחלה ושבת
שהאויר איננו אלא תלוי בין שני ענינים סמוכים אותו כי הוא אינו מ
כדי להיות התחלה לבלי התיים. אולתי שאר היסודות השלשה לפי שכל
מבלם אבל מצד הבחנה כי בראותם התוכה כי לא הסכימה לשם הבדר
אחד מהשלשה יסודות מלומדי לאלהים שמי אלהים ולא ארץ אלהים ולא
מי אלהים אבל אמרה ורוח אלהים ומה חייב להיות יסוד הרוח מעלה
שבמו ורחשון ולא השגיחו כי גלגל הקרוב יתסה היסודות לומר כי הבלה
יתי ברוחם כי הארץ והשמים מוסכמים לאלהים בפסוק הראשון ושם רוח
ומים מוסכמים אלו בשני ולא אמרו אומרו שלא מתחת שמי יי ולא ישבו
גל הקרוב לי הים ושבבים ובבר שוו היסודות כלם בזה הייחוס בפסוק ה
תחלת הכל מאויר כלל מודים כי תכלית הכל באויר כלל מודים ובטו
עליותם בשורש זה בטל נכרו וסתירה מאו.

הדת השישית אומר הענים כי הענינים אל שתי התחלתם מן האש
ומן מצוות כי הסובר כזה טעה אל הבדה ובמתו מצד המדה כי לפי
כי לפי שמצוא האש גבוהה מכל היסודות ומופן הגלגל המגיע אמנה ולא
יעשה הכל כי אין בה תשובה תשובה מכלם ותחלת היסודות ומעלם טע
בה כי לא מחמת גבהותה ונתחייב קדמותה ולבדבה לו היה צריך להיו
יותר קרוב היה לו לא הוא הוא הוא ולא אחרונים ומעוד שאי מעמד הכל בת לבד
כי אם בריאתה עמה ומעוד שהיא בשוטה שבשוטים לפי המלאכים
המגגים והמתוכים רחוקים אמנה אבל מצד הכתוב כי לפי שהו מבר
בריאת האש בתורה יאמה נפשו ונעמה לו שהיא היתה תחלה. וביאור
אישיות. טעותם בזה כי האש אישיים הגלגלים והארצים הגלגלים כולה ובנפש
והארצים. באמרו את השמים והארסים טמונים וכמוסים בשמים ובעלים
ובאמיהם. ובפרשו שסובלה ברוי אלף היא ברויה הנפלאת. ובאמרו כי
התחלות הכל מן האש כלל אות כי תכלית הכל באש לא כל שכן שרוב
אותה חכלתו אבל מפרדת תלקיו מה מצה ושנה כל חלק ליסודו ושאר
הצירפי אלפי ובטול שקר מן בטל מה שעשיו אמנה.

הדת השביעית מאמרו מי שקיים כי הענינים מחובשים ולא שתבר
תחלת בריאת הבורא הסמיר והביא ראיה כי בו יתפרדו היסודות
והחלקים מקלתם ומקלתם ובו תחזו מלאכת הנפש ותלכות לפי שבלעדי
אי אפשר לו בלא צורה ותכלית ואם יאמר אומר כי הדומה קדמה לתכלית
בכח הטבע כי נמה מצר לו. ומה ירחוק האלאה שאם נתבון האומרו
והנפש. הקדימה לחמרה ובהנפשה הקדימה להנפש כל אלה שבת ולא בפועל. ואם
בדבר להחליטם אל נפשל ובם ענינים מלוים אז מחובדות סגולות אז תשמע
מנהגות. מה מלות מבדר משני פנים האחד כי יתחייב להיות עם
בפועל והפעלה בדר שלישי יקרא הנפעל ועם המפעל והמבדה בדר אמ
יקרא דמיון

יקרא דמיון ועם המתחדש והמתחדש עכשיו אחר יקרא חדש ונפ הכל וכעצם דעת.
והפנים השניים כי יאמר האומר חבור בגוף והנפש מורכבת נה אומר מחולף
ומהלקן כי החבור וההנפש ובמיהם מגיבים שני עניינים מעט מכל מעט אז מה
שכל מעלה המון.

והדת השמונית מאחר מי שקיים כי העניינים מתחדשים אלא שעם תחלתם
הסבר והאותיות והוא אומ בעל מה הסבר כי מעשים תחלת יצירת הבורא יתי
שמו שניים ושלושים דבר העשרה מניינים והעשרים ושתים אותיות והוא
שאין לקרוא דיקוא מורכבות אבל אומ כי ברוא האויר והקדיש בו אלה
השלשים ושתים דבר ומובר כי האויר חלקים מתחלקים יתחבם המון
ובהיותו בחו שתות שוות פי ובהיות המון בחלקי הרוח טורים שונים
ומתוקים ותבש דמיונם ונה האומר העברנהו בסרטף ראינהו טר מפנים
אלו ונבריק לתוספת אנ מסעדה אחר נהלומ כאמרך שתיב אנ לסבה " מסבה
אחר נה. וכן האותיות בהפנים בורחים באויר קרעהו בקרעי נחבשו בו
דמיונים בעלי הנות מחולפות ומשבונות משונים כח כל אות מהם
אז כל שתי אותיות וכל המתבר יתר מעה הלא תבואה כי כלל תמיד
אומ כיונו בעה כעין מעמד הרסיני באמור הכתוב וכל העם רואים את
הקולות גם אומ אינ יתכן לראות הקולות. ומבטים כן התכת בח הנו
הנכל על ההר אש שבומה לאין סוף שנ כי ירד " עליו באש ויקיבה
עשבים שתורים שנ ההר בוער באש גם נה החשק שתרות העשבים שנ
שת חשק סתכו גם ואחר כן יבר הקול באש נקבת כי הנו חבוש ובראני " ובראני
כאשר נקבתנו האש באויר השחור המקיפה שנ ויבבר " לכם גם. ואומ
ויהי כשמעכם את הקול מתוק החשק גם. וכיונמ בעה נתון רואים עתה
כי בדבר אדם בעלם סגריר ונבר ותקרעתם אתיכם אותיותיו חבשו בו " אתיכם נבחרי
דמיונים כפי הלובם כי בישרות נעלומות ועל נה העולמן אחר בעל אסף הנ"ל
נה כי האותיות והמונים תחלת העניינים כלומ עם הרוח כאשר סבבנו
תשלום נה האומר בדבר התשיעית.

הדת התשיעית היא הבנה אשר על הבשרים והשמיים מקבתה
והוא אומ התורה המבדיר ברוחים היצירה כי הוא והאויר והמים ומה " המבדר
שבמו אן הרכבה והתבור והבנה ברוחים התכם ברוק הוא בבת אחת שנ
ברוחים ברוא אלהים את השמים גם. וכפי מה שקבלנו כי יסוד האויר
והמים מוקבים חל הארץ ובקשו הנביאים נה כי כלם באמן אחד נברוא
בעניים הקבה אף יבי יסבה ארץ ומים טפחה שמים קרוא אינ אלהים
ישמבו יחבו. ובקשו חכמים כיונו בנה בחלוק בשם ובה מקבת אומ השמים
נברוא תחלה ואחר כך הארץ ומקבת אומ הארץ נברואת תחלה ואחר כך
השמים. וחכמים אומ שניהם נברוא בבת אחת וכפי מה שקבלנו בנרוש
ברחשית ומושלנו לו משל מן בעלי חיים בעובר ומן הבעת בפרי ומן
מיסודות בוש המתוקבת ומן הרחניים כי כך כמו שיבוא העובר
ויגדל בשרו ונבנאו ונלבו וגידיו וכל מה שאחרל לא נה נקבע נה ולא נה קבע
בהיוק הכל ברוחה אחת ומבשמה אחת מן הבמתים כי כך בברוחות
הכי גושמו ומרעיניתו ונקיבתו ונקבלו וכל מה שבו הכל ברוחה אחת
ונגדל אחר אין בבר נבבר לבבר. מן היסודות כי כך בקבות בגש
הנקבתות ויבוה גושמה ובמיאותה ובורה ושרינתה הכל בבת אחת " הנקבתות
אין בבר נבבר לאחר. וכן נאמר כי האש והמים והאויר והעפר וכל
הבמיון ובורה והנפשה ותבור ובריאה. נכם היובר יתי שמו כולם בבת
אחת בעמן אחד נתת מעט שמעט ונקל לבקל. ואחר שמשמש אלה התשע
בחות ובריאת טעות כל אחד מהם והקבות והשגנו בעה שעליהם מן הענינים
והתשובות והבאות ואחר כן בעולם מבינתם הבת האחרונה שהיא האומר

בבית ראתה בלומר שבינו ולאחרת ואומה שהכל יתד נבראו. לכן נלוה אתה
ונשמק בתשלום הקדמתה הסוף הזה ונאמר כי מאמרה בינינו מן הראשונים
שזה הסוף אברהם אבינו עה"ש תפרו באמונה בסופו ובשתפין אברהם אבינו
וגלה עליו הקב"ה ולא אמרו שהוא סמר זה הסוף על זה הסדר אלא אמרו כי
הוא הגליה ובראו אלה הדברים בדברו ותכתל ומן כי המנין ואמונתיה
התחלת הדברים כפי מה שנאמר ולאחרונה לנשמו ולאחרונה לכל המתחדשים אשר

אומרים " היו אתו ויהיו מאמרים ומנלגים בין אומותיו אות בתובים כלומר מאמרים
שהיתה " ומנלגים וגרוסים דור מפי דור ולא שהיו בתובים כמו שהיתה המלך
ואלף נקד לא " מסורה ומנלגות ולא בתובה אלא תורה שבעל פה ואלף נקדות המקרא שנים
נכבר המשלש) רבות מאמר ומנלגל אותה בתוך כמו משלי שלמה אשר הסתיגל אנשי חזקיה
ובהגיות הזמן אשר בו נתקבלו חכמי ישראל ויתעסקו בה ויבאה ליבדה עדי
מלון מלון (בקמ"ק נ"ל מלן) " מלון מלתם ויוסדה בכה עשו בו וכיולגו בזה הסוף. ונפלו בו מקלות פסוקים
לאחר בדברי ולחבר עניניו מה בנדר זה. והיה המנגן אשר הנעתק מה הסוף אל
ישראל לפי שמות האמתיות בתגיונם נתן מוצאיהם אותם בלתם ובדמיהם.
וכן אדם ריש בגל ובריש ובכפה כפי מנהגם. ואחר שהגיע האומר להתחיל
אברשה " ולפנות מה הסוף מסיים אין יסודו הלכה הלכה אדם תומה ואחר בלאלבשיה
לפי שאינו רק הקליאה וגם רק הסולם אין בעיאין בו אין יפול בו שני ואלף.
עניין " ונאמר תחלה שהוא שונה פרקים כל אחד מהם יש לו ענין ובאור.

הפרק הראשון: ההלכה הראשונה: בשלשים ושתים נתיבות
אלפי ישראל 115 פלאות חכמה חקק יה: בצבאות אלהי הצבאות אלהים חיים אל שדי
רם ונשא שוכן עד וקדוש שמו ברא את עולמו בשלשה ספרים בסוף
שלש אותות שבעה כפלות שתים שתה עשרים ושתים אותיות יסוד שלש
וסוף וסופר עשר ספירות בלימה עשרים ושתים אותיות יסוד שלש
אמות שבע כפלות שנים אשר בשלוטות. פתרונה אתחיל
תחלה באימות האלות ואחר בקשתי פלאות החכמה עלומות החכמה
בזמרו עליה בעת מאני ובקשתי ספר כתב שני ולאחדם ספר
ובקשתי ספר מסוף שני אחרי הספר אשר ספרם בדד אבי וספר
בבור. ובקשתי אימות שרשים כאשר הקדמתי כי המבדלות היסודות
ואחר לאן שרשים ואמהות ועקרים ומאשים ואחרי כן לעסוק בפרטות
הענינים. ותחלה זה נקרא חלק זה הסוף המבוקש פלאות חכמה. ואומר
מינו 221 כי החכמה שני מינים האחד חכמה ישגבה המבדרים בשכלם ושגבה
הרוחים בעין לבם. והשניה לא ישגבה ואשר לא ישגיח הוא בעת הענינים
אולם ברואם הבורא התכם לא מוש כלום לא מכלום ואולם טבע כל יסוד עבם
על טבעו הנמצא בו. ואמת החכמה אי אפשר לכבוה ולא לעמוד עליה
ונשתבחו " ונתיחסו בעלי החכמה בהבדלתם ואמור כי לא יבעה באומר
אינם והחכמה מלין תבונו ואי זה מעלם בינה ונעלם מעין כל חי ומעלם
ומעלם השמים נעתרה לפי שהמושגות בשני פנים או תרגלנה הנפ
המבקשים " המבקשים אז מבקשים לך להנה. ונאמר הכוונה לא תבינו אלינו ולא
והוסיפתי (בקמ"ק נ"ל) " מגיע לה נרוש אליה. והוסיפתי אלף השמים אחר גבר כל חי רצה בו.
" כלומר לאין חקר ומלף לפי שאין מבחנים בדבר שמתנשא ומגבה יותר
לא נוסף (בקמ"ק נ"ל) " מן האלף ואמרו לו אלפים היתה מבדר עם גבהתם לא נוסף לא בדבר
כמו שכתוב " בעניין אחר כי רצה באמרו אלף השמים המלוכים שבמו כתב ומלף אלה
אחד מן הטבעים ואמרו אבדון ואמר אמרו גם לא שהמות והאבדון מבדרים
ואומרים בדבר אלה כלומר בני אבדון ומות שאמר שאבד מחנשלו
בעצמו התכמה בשלמות ולא יסבר כי הראשונים שמתו אל בקיאים בה
השיבה אל הבורא " ומאבדו עליה ואחר שנתברר סלוקה מבני אדם השיבה הבורא יתי שמו
ומתרי אותיות הבין ברכה ומלא יבדר אות אמונה כי הוא עלות האדם
יבינו " נבט תחתיו כל השמים ירחה. לפשוט ראות משקל ומים תכון מבדה ומה
שמו בשנה

שאול בשורה זו לשאול כי יבוא לשלוח ובכבה ומלוכה לו להתכבה שנת יסוד
ובדבר בחלום ובחזון בה יבוא אותו חלום מפני שמגוף היות החכמה
ומלוכה שני שבטים נולדו בבטן אלו מפני שאחר בשבט אבל כי לו יבוא
בכבה ולו מלוכה הכל שבטים גם על בכל האדם ואחר אבל הבטן יבוא אותה
על בכל שהיו לו והלו יסודה ומתבשבת ואינם בשר נולדו. ויוסף
בלתי פסוקים כי הלו לקבלת הארץ יבוא וגם לעשות לבות מלכו וגם
הארבעה יסודות ובטרם ארץ ושמים ובות ומים יבשבל כי הלו המבינו אלה
המשלים השולה ובשר כל אחד מהם בלבד מוסגל כי בתבמתו פעל בולות לו
עדיד אחד מהמבדרים עליה. ואחר אגור כי בלבו בגה ולו לחבתי תבמה ובשר
קבושים אבדר. ופי גם כולו לו יבוא תבמת הבוכא כי קבושים בגה בחלום
בחלום קבוש כמו שאולים בחלום אלה ואבנים בחלום אבדון. ואחר בל הגיד
כי בולות התבמה שמובים בה התבמים והבנונים שהם נבבים מאד כולו
שלו יבאה היו לבשר המשלים וסגולתם כי בך שלמה שלם שלו תכסה
שבתבמים לאחר הובשר לה ובהיה כת הלבשר הוש רומה כולו עלה לעלה
ולבשר המים יבבים לעטה ולבשר האור אינו נתפס ולבשר תעבר הבלולה.
וגם לו תשובה לו יותר מה שיאחר בל נבראו ועל לבשר בה לבשר. ובן אמר
אחר אגר מי עלה שמים ויבא מי אספו רוח בחפנו. מי עלה שמים ויבא
וגם תבלו בגה הבנין כולו מי שם לבשר הוש גבול מכל הישובות עד
שאין גבוה מהם ולו יבשבו מי אספו רוח בחפנו וגם כולו מי יתפס הרוח
בכפי לו בחפנו ואין לבשר להתפס. אלה מי ברר מים בשלה כולו מי יכל
לבור מים בשלה ובולו לת ובשוק. ולו מי הקים כל אפסי ארץ כולו מי יבשר
כל אפסי ארץ והנמצא קבוצים ומוסדים מאין גוה ובבנוד פביב. כולו
הולבנים המבלמות המשובצות בתהום אומר שאם יבשן טובן בגה כי
יבשר מי כולו להודיעני מי הלו ולוגן רשמו כלו עשו לפי שאמר בסוף הבלק
מה שמו ומה שם בנו כי תבשר ולו אחר מה שמו ומה שם אביו כי
תפל. בבנין בה הכוחם הנשאר אחריו ולו תפל מה שהיה לפנינו לאחרי
שקבל כל אלה הפעלים בשרת קבושים חייב השבת כולם אל הבורא יתי
שמו שהלו אלה שמים שבל רומה על שמים אלהים וגם. והלו אספו רוח
בחפנו שבל מולבו רוח מולבלתנו וגם והלו ברר מים בשלה שבל ברר
מים בשביל. והלו הקים כל אפסי ארץ שבל יסוד ארץ על מבוניה וגם ובמים
שמשלימין לא אלה הפעלים שבל מה שמו ומה שם בנו וגם. לבן הנבנים בחכמה
ביבוד שבבר יבוא מבולם שבל אספה במו הנה בור בנבל בגדתי. ומפי
בה הבנין על מי שיגבר לבלולו החכמה כולו אל הבטחו על אבר שיוכישה
לבנו שבבר ראוינו בור שלו היה בינהם בינה בחכמה ומהם מי שעלה
שמים מבריע בה לשלה רבי שה ומשה עלה אל האלהים ומהם מי שאסף
רוח בחפנו מבריע על אהרן שבל ויתן את הקטורת ויכפר וגם ומהם
מי ברר מים בשלה מבריע על אליהו שבל ויקח אדרתו ויגלום ומהם
מי שהקים כל אפסי ארץ מבריע על יהושע שבל בהם שמים ינתן יתבו
אפסי ארץ. ואחר כן אומר מתאמה ראה כל אחד ואחד מהם מה שמו
ומה שם בנו בחשר יתכן להיות אב לו יבוא בנו בבאמבו ויחמל מה הבנין
מה שאמרנו הדם בהבנות שאול בעומתם המשלים מה מה היה לבן על הגם
שאול בבשאים ובן מבלתם ומי אביהם מתאמה כולו וכי החכמה
תבבל ביחס ובלבד מתאמה אל לו בנמו בה מה שמו ומה שם בנו. ולפי
כי מה האומר מובשר הרוחות הלו הבבר שהלו גוף התבה ובבלות כל
אחד מהם כולו אינה ואגור אבסור מספר התבמה שאינה נשבת שם
לפסק התבמה הנלבת ובדבר כי היו חבמת הבלו והאמרה המבדים
והמשלמים כולו המבדמים בבינה ובמבדר ובמולמים בהבגל השמר
כאשר אחר אינם בסוף בבריו ואחר לאבם הן יבאת בה היו חבמה וגם

X בולמן 48

X בולמן 129

" שאלהיקי ובשון

" כיבד

" לאחר הידמת

" בבנו

רגה שרגין צה שיר הלוי ומר מרר בינה תפל שרגין זה שיר העלה.
נומר שלמה על מלות עלה כי חיים הם למוצאיהם והיו שיר הלוי נגד
מלות לו תעלה מבל מאמר נכון לבן ולהו שיר העלה. ואמר אמור כל
אמרת אלוה בכונה מרמיז על הלוי ואיפך עליו הגיון שלי מגן הוא לכל המוסים
בו. ונמלכ אמר אל תמוך על בריו ואיפך אליו המלכן. ומלת המבחר השני
היו המבחר שאמר שאמר הנעשו מתחלה שהיו קלה כלומר קלת
המלוה קרובה ולו רחוקה לפי שאומר כי המלוה הנמלת אשר אנכי לו בשמים
היא וגם ולו מעבר לים היו גם כי קרוב אליך. ולפי שהיתה חכמת
נקראת הבריאה. יה המלות לו נפלאות היא נקרא חכמת הבריאה ולפי שהיתה
הבריאה " חכמת המלות לו רחוקה נקראת חכמת הבריאה חכמה רחוקה ולפי
הבריאה. " שחכמת המלות כי קרוב אליך נקראת חכמת הבריאה לו קרובה אליך
הבריאה. " ואם יאמר אומר מתיה אם אינך ואגור מעדים שיגיע נשמה פי חכמת הבריאה
ומשה רבינו עה"ה מרמיז לכיולמו בזה. אמר כן אליך אמר אברהם אבינו עה"ה כי
הגיעה נשים כי לו אומר שהגעתי בוקנו לו חיות היליכה הבעולה ואבל
עכר כי נבאיתי לו בחשבתו ובמעמד שכלו ולו שהיה היליכה בחשר נתון
כלל המיתרים שנעמה בחשבתיכל כי יכר כל תענוגים לו אין כלו לו
מבלם ולין אלו רואין דבר מתבולל מלו דבר בלי נעמה לו כי נקבתו הבריאים
בהוליד ולילדו האותיות כל סדרים ושטרי בראיון וסדק דמיונים לו יבאה
נקבתם לנקבתם וכי אותם הסבלבים והדמיונים והשרטוטים יתוכרו חלנים
כאוי ושתמשם כלומר הוליד ומהתבל מהם המים ונקבתם שותם המים ונשאר
אחל דבר דומה לשאכים ומתכלין אחל הדבר ונקבתם ירומאהו הוליד
ויתבדהו " ויקבהו ויתבדהו ומתחבל אחל הרש וכל אלה מעבלות הולם ולו
מעבלותיכל בראשר אתכל ותקוק בלבבכל כי הבריאה מיכולתו ולו מיכולתכל
ולפי אמר כי בלאות ביאורו בשלשים ושתים נתיבות והנלכו הבריאה
בעלת תקק אשר שמעו בכל אם עולמו לפי שהאמנן והסבר חמה שתי
כמיות ושתי סגלות גולות מחוברות. אלק שהם על סדר ודריבה
כלומר ומבני שהם סבלבים ודרכיכם סבב הבל במו בעלת תקק כלומר
אינם למו אלו חק לבד. כי לפי לפי שהמיות שבזה אינם חמשה
מהם משוטנים והמה הסבר והמנין ועל זה הפי יהיו פי שר
סבלבות בלומה ושלשים ושתים אמיות כלומר כפי זה הפי שאמרנו
כי יש למו חוק ודריכות ולין מבלתם משתמלם במבלתם. ולפי אמר
תקק ובלב נמור מה שנין מאותו אלה השלמה שמות בהקבצות זה הבבל " מלות (בלומה) בל מהלות
ומבלבל היה לאוסף כלומר לבלבלו ולהתבדו תחלה לבלבו בשם אחד מהם
נשים בזה כי שמותיכל ושמות כל הנקבות בשם לו יאמר בכל זמן אלו " שמותיכל (בלומה) בל שמותיכל
כפי התבוש שנתחבל לו אשר יגבל בבלבו כאשר ידעתי כי נקבבמלה
בחשיבות כפי הגושם הנבבו לו נקבו " בפ כלות כל הילכים פי
מלהבריאה. כי הלהים גלבת הלות כלו מלבת לקחתל בהמתיכל כל יבן
אמר רבותי גל הנבר שם מלה על דומם מלו. ונקבו על שני כשבלה
לבלות לבלבתם לומל ונקבו אחיה אשר אמיה לפי שבלה לחבל נפים
ונפלאות שהיליאות אלבריאת כגון אשר חבות ונותם. והוא בונן
הפעלים. כלומר בדבו והוא בעלמו אינל מתבונן ונקבו בבלבתו לחבל
אותות ונפלאות שתבל על הים ונקבו אלהים חיים כפי המופר כי
הים שמצו נגלו ולו מתו אבדבה החיים שלל כי מי כל בשר אשר שמר
לו אלהים חיים כאשר שמעתי אתה ויתי. ונקבו " בבאות כפלו
תגיות הים ובפאותיכל אל מקבלו שלל נעלם המוש ההלו מעבל מיומם
שמתה לל ונקבו רמ ונלאו לבבו שלבבו אינל מתבונן ונקבו בבלבתו לחבל
המלק שנגבו לל לפי שלל בשנבבו לבבו שלבבו לבה לבן לבלות לבלבו
אותות ונפלאות שתבל על הים ונקבו אלהים חיים כפי המופר כי
הים שמצו נגלו ולו מתו אבדבה החיים שלל כי מי כל בשר אשר שמר
לו אלהים חיים כאשר שמעתי אתה ויתי. ונקבו " בבאות כפלו
תגיות הים ובפאותיכל אל מקבלו שלל נעלם המוש ההלו מעבל מיומם
שמתה לל ונקבו רמ ונלאו לבבו שלבבו אינל מתבונן ונקבו בבלבתו לחבל
המלק שנגבו לל לפי שלל בשנבבו לבבו שלבבו לבה לבן לבלות לבלבו

5

שלא הגיע מתחדש לבאות מסיר מישראל אשרן וגם ונקרא ברוב סוף
רמיב ויתקבל אל אלהים ולא אחר כי בבאות חפני טוטול בבאות ישראל
עלותם ובריב נקולם ובשבטי הפלשים והוא האלוה האדון ובשוב בפיות
שלו נפיב הקריאה כי בבאות כלה וכן כל נפלאות חגי נעכביה ומלאכי
ואין בהם כי אלהים אולתי אחד ובזה פי שלא שלת אחר כי אלהי ישראל
ושנין גם מרבקל בשלש עניינים אחד סגולי ואחד כוללי הסגולי הוא כי
איקבדשין לישראל אלא מישראל לא מן הגויות לפי שאם יכריחהו על הגרנות
הן הפולין והכללי הוא כי ישראל אשר שגרשו ונוכרו מן אדמתם הוא אלהיכם
ואדוניכם לא ונשלם בשלבונם ולא עזבם בשאונם ואבדבה מיחסם אלו כלומר
קרבתם אל שמו ומאין ידו ונקבל מחשנת עדנים ומעניל חפני שלו
נמל מלכות ישראל בזמן שבשאר והוא מלכות כשבים ינקבל מהעדי
מלבין ומהקבל מלכן חפני שהסיר בדקיהו והמלק נשוכבנכר ונקרא יהב
הכחתא לחכיאין חפני בשת בדניאל הכחתה ונקרא גלי עמיקתא חפני מה התכיה
שגלה לו הקבה מן מתגיון ולמר עזרה ונשכל עזרה אמר כי האלהים הגדול
חפני מה שאמר הגדול יהיה כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון וכל
שמות המלאכים משתנים כפי התבשלין אשר יבוא כמו כי כשלחו
ואבבהם הבשרי כלומר שהוא בשר ודם כבני אדם ונקבאו אנשים
ולפדום בגבורה והכבה נקראו מלאכים ולישרה שמלות לבושם
והכבר ממון שיתר הכישול שנפל מלהתרבות ומלחמות נקראו שבעים. שיתר
ובראות יתקבל אותם ובהם קלת כוכבים בשלי חיים שהם גולת מדברים
נקראו חיות והעגול מהם חבל לבד נקראו אופנים וגדול שבכלן נקראו
כרובים לפי שכל גדול נחשב נקרא כרוב כמו שאם למלך דור את
כרוב [illegible] מאשת הסובל גם וכל שמות הכוכבים משתנים כפי
סגולתם כי אשר אחרו חנק מהם נקרא אחרו בינוני נקרא נוגה על
שם הירח שלי ולנוגה הירח לא יאיר לך. אשר שלש כוכב הנוגה
דומה לזה ואשר טבעו הם מהם נקראו כסילים שלי כי כוכבי השמים
וכסיליהם גם על שם כוכב הנקרא כסיל ומאוכלו ואשר טבעו מהם
קור נקראים מאדמות שלי התולעת מאדמות בעתו וכולנו בזה. וכן
משתנים שמות ישראל כפי עניינם כמו יעקב וישראל וישורון וכל
התאוותם. וכמו אשובה וכבדה ואהלה ואהלובה וכל המגנות הכל ובגדה. ואהליבה. המגנות
לפי התבושים. אבל המלאכים והכוכבים והאמונה שלו שמותם היא
יבישה אמיתות. עניינם וכל שמות הקבה לא כן אלא רמז והגבורה
אל פעולותיו הנעלמים והנוראים [וכל אלה הקבאות לחה לפי שהיה חפץ
הסבר לדבר איך נתקבל העניינים ונבין הנפלאים כחלב אותם חבמי
תמיה ובחקיקת אותם סרשים החדברים וחושיהם אבאומ שלמה עניינם
יבואים לא פחות ולא יותר. והם היסוד והכמות והאיכות והטבעל
והמעלם ונקניין והפעל והנפעל ובאמרם אלה הנשמה מאחרות לא ולקניין נה והקניה
נשאר עניין מבשר ושלי בעולם שלא נכנס תחתיהם אלא הבורא בה שהוא
לחשלה על כל קלוב ואמלף ומקלף. לכן שם בהקבאות גם הסבר שמות בדומים
לאלה העשבה מאחרות בקבוד והקריאות שמות מראיו בשם יה לעלם
הגשבה כי מהפרש מאלת הקבאון כלומר פירושה קבאון ומשתמש מן
אלה גו היות ובין שמשמש קבאות ומשתמש שם יי בבאות על הפעל
והמופעל והנעל הוא יי שלי אנכי יי עושה גם והמופעל הרבה לפי
נקראים בבאות ונקראו בשם אלהים חיים לפי שברוח המאמרים שלשור החיות
[illegible] הבאיות ונקראות על שמי לפי שבהאמרים כי שם שם שמי ומשתמש מן בי
ופיים. ומרמיז בשם אלהי ישראל על הטבעל. ובשם רמז על המעלם כי הוא
ברוחו ובשם נשמו כי הוא החם ובשם שוכן עד לעולם הוא לפני מאחרין
ובקבוד שמו לקניה. ואל כל הפעלים הנמצאים המתקרבים הטבעל ובמעלם
ונתקבר שמה

הבאיות (בגהכי נר' הבאות. שם הא"ב כי שם שמי.

הכשם

ר' חלק ד' ל' 3

ונתברר שאינה כי אלה השאלות שאותו בנדפס השלמה מחברות אם שלא נשאר
דבר שלא נדבר בזה הספר שבזו ראשי ובשאר התקרה נינוי הדרישה ומוב
הדקדוק שרוב ושפרוב ובאיזה ובכן כי השאלה דברותיו שלאחר הגמרתי לפני
הר סיני בנדפס אלה השאלה מאחרות עד שלא תשאר מלה שלא תבנס בתוכם.
ונמ' אם כי דבור אנכי יי אלהיך שאלה כל ונ' ודבור לא יהיה לך מרמיז כו
על מצוות הבנמנים לפי שאספם והקיומם בזאתכו אשר בשאיפם מעל ואשר
בארכל ונ' ודבור לא תשא נופל על הזכיות לפי שרוב המשפטים אינם חלו
על שנים ודבור אבור ונ' הנה חלק מן הנאמן בדבור ודבור כבד ונ' הנה
הטעם בשלמו ודבור לא תרצח טעם על המעשה אי אם המשא שיהא שלי
כי בשלום ומלאים ונ' ודבור לא תנאף טעם על היחס לפי שנה הקשר אינו
אלא יחוס והשאת ודבור לא תגנוב נופל על המכות והקניה של מחאתי
ודבור לא תתאוה טעם על המעשה בכל הנמשך אלו ולכן הנקמה אינה רק
נתברר שאמה כי השאלה דברות הנכון כל הנשמה והנזכר לשמעלם. ומכן
הוא ובו תרינ מצות אינם אלא מן הקבלה בשאלם חיים להיות אלה תרינ
מצות נכנסות תחת שאר דברות לא תשלמו אחת חסר ולשנה מתחתי
כולם מתחתי ושאר הדברות והבחתיו לסבבם ולאסוף כל דבור לדומו
ולאחתי הנמסים מחסר ומנבי ם וללא תשא אם ולבטר שה
ולבבד שן וללא תבכת נ וללא תנאף נם וללא תגנב נט וללא תענה נב
וללא תתאוה נג ואלה הם תרינ מצות. ודוד מצות בהקדים בנה מנין
אותיות שאר הדברות תרינ אותיות מהם תרינ אותם כנגד תרינ
מצות ושאר אשר ארצך לפי שבעה אותיות הלא תרצה כי באחרו ושרו
ומאחרו וכל אשר כבר אלף כל דבר ית' מתבאר הוא לפי רב מעט
כולם המקבלי רוב שנינים בשיעור בדברים ומאחרו בדברות עולמו
בשלמה ספרים חלק בשנים אם כי כלל הדברים ישלמו שלש הבראות
כולם שבשלמה הם נבדים ונפרדים ובשר מצות מתבאים שיוסדים
ומסרים בארבעה לפי שאמרו כי הדברים נמצאים בארבעה מנינים.
אל בגוף כאשר נשר אדם אל שבבד באשר נאמר פגמתי אלף
שבתם כאשר כתב אלף בלי מם אדם אל בתמלה כאשר נשיר
אדם מחשבת שנים אדם. ואלה אחר בעל הספר שלשה ונאמר כי
הנית מצוות הדבר בגופו לפי שהוא מבואר שבמבוארים ומובדר
שבמובדרים לכן לא חולבן אלו ויש מאחרו לחה שהוא נכתב ונתקר
ונתלש. והוא אותו בלי גולת אחת הנכר בדרוש ומלאים שלשה לפי
אחר בשלשה ספרים שלשה פסטים ומשם הכתב והמנין והדבור
ינתברו אל גולם ומו ארבעה ואלה הארבעה מהם שנים מחין חלק
ומם הגוף ומחלש לפי שכל הנמצא שאינו מחלק מצוות לכל בני אדם
שהם כולם בידוע שמצוה לכל בני אדם בשלה. ומהם שנים מחולקים
ומם הכתב והדבור כאשר נראה שני הלשונות והכתבים ואלה
שמשתנים לא ישתנו השנים. ואלה הארבעה רומז הכתב כי התורה
נעשתה ונקרתה באמרו אל ראה ויסרה הכנף ונם חקרה חלק באמרו
ראה הגוף ומשמש הגלחמת הנראים ובאמרו ויסרה הדבור המפרש בו.
ומאמרו הכנף הכתב התרות ואמרו ונם תקרה הסרעלה המרגר המדבר
שבנו עליהם בעינם אחר ושמם ראוים לה שהוא ברוח הכל שלי ומאן ומאן
ויבאל ויטמון ויטבלו ונ' דבר כי באמרו ויהי רוח מלאכים הנראה. ובאמרו
לשבעת רמז בו אל הכתב שלי אל ומפר ספר ונ' ויטמון דרגא בו אל הדבר
שלי ויטמ אות שמו אמיתלק ויטבלו בהאמצע על השבל ומאמר ונמצא לפי
לא שאמר בעל בה הספר סבר ומחלבה ומפור ואמר שם ספר שהוא מן
אחר מהין בהמחלם אתתו המחלק כולו ונלמד לו שלשה בה אלה המחלה
בשאמר ומהנה הפרי ומפר ומפר ומשמר הנבואות מלמד הנבואה ויגלה
הנבואות

בדרור (מאמרתי ני' מצות ")

דברים ו' לבו

דלת "

בוסטים

(ד' נמלה דמון בי' הרגלות)
הלוים ל' ד'

בזה ותחלת זה בסמוך הנמצאה שלא פתח ונפתח ונפת בחר שלש אותיות מבטאם
פיהם וגמר בדברי תכונתם בשלשה דברים הנאמר נבר בכולו בכיוצא בכולו. וגמר
בסוף הפיוטים אחר אלעזר לוקרני ומסיבי לתמיכי בעינבתם קדוש. ונתן
תאיר נבתוב באמרותיך שבתי שלום ושבתי ברכות ותשב תפילתי אל אל " באמרותיך. ושמתי תפילתי
מבטחי שלום ומבטחי ברכות ומבטחי תכונתי. אל תלני שלום ותלני ברכות " ומבטחי ברכות. ותלני
נלני פלגן וכולנו בזה מן האלות הבאות. ואחר כן פרק השלשים ושתים " ותלני רגלן
ואחר שהיה השלבה מעינים ולאספת אלת אשר סמירות בלי אמר פרשנותה
מלכה פי מן ולכה אלה והדקה והבכון. זה מתיגת כמו בשתיג ורסן
שדין לבלום. ואחר יסוד שלש אמות נפש המלה אמהלה נטות המלה
בעל. המשנה אומר. שלש אם לאמות ויש אם לאקרון. אבל כי הטוב יבא על ?
שני פנים על עקר הבתו ועקר הקרוי ולכן שורש המלך שבו טרם המלך
אם באמרם זו שלבה לה הנאמר זו שנתמעטה ועל מה באומן אחר יסוד שלש אמות.
ובמה אלת שלש בפולמוס כמשמעה כפולות מאל ובאו שאר התבאה ?
תכונתיהם שלא כי בפלים לתושיה חטמת היולד והיגור ומחמדי הפורקן
פרטיהם שלא כי עקר " בפליק בבתוב וגם בנפש ובמאמן בחול ובקבוש " שלא כי
בחלק ובשם הארכ גדולה ובהבינו. ואלת שנים אשר הפשוטים אי כל
דבר הכרוך נשבוב ובסמוך לו דבר אחר שהוא מורכב קרוין אותו הפוט
עד שיפרק ויבדל מן שכנל כאחרו שנה הפשוטה המני שש בשנים
מעשרות והפשוטה היא יב תבל והמעשרות יג ואומרי. בכור הפוט
המני שהלוקח חלנים הוא בכור ובשלחלון אחד הוא פשוט. ואומרי
בעלרבות תשמין הנישטרונו מיוחד בכל חלק מהם שנים מקושבות " הנישטרונו.
והם בשאר שנה אותם הכובשים בהקרבה והשנים הפשוטות הם אמשר
הוצא לשנה שנה. וכל לפי שנקרא שבע אותיות כפולות נקראו מעשרות
והשתיים עשרה אותיות הנשארות נתחייבו לקרותם פשוטים המני הנגן
והרבים שבאותיות כולו בשבע כפולות.

ההלכה השנית אשר סמירות זליאה כאמר אשר אלבעה חמש 115 בל. מה
כנגד חמש ובריות יתיב מבוונים מאמצע בבריות ולשון ופה ובנבדן
אשר שאין לבמן סוף עומק רוחשית עומק אחרית עומק טוב עומק כמ- " באמצע המלה בלשון ובפה ומבמן אשר
עומק רוח ועומק תחתי עומק מגרת ועומק מערב עומק בפון ועומק " ועומק אחרית בעומק רוח ועומק תחתי עומק
עולם ואדון יחיד אל מלך נאמן מושל שבלן מאמון קדוש ושמי שד. הי לה 221 קמשו. שד שדי שד " 221 פי/
האומר כאן כי המנין לרוק לשלשה דברים ידיעת שרשו ותחולת ועיתוק
מקלתו בהקבלה ולכן התחול בתורף המנין ומה אשר סמירות זליאה ואחר
כן שם מתבה לעומת מחבה יהיו חמש מלבד חמש. ולא תוסף לשני הנייחם
לפנים אלא להודיע שאין דבר מן המעשרות השוה מכל פנים בלתי
עמות המנין. אבל מה שנותו יתכן להיות שוה אבל ומתלף מבה. יותר
מן דבר ויתמיד דבר נותן עוד מה המנין אומר שעיקרות הפעלים הוא " התלבדות וכל מה שהנשל
השלוי מאמתי כאשר נראה בשאר התלבדות וכל מה שבעשל שלא
גם אות מה לעומת מה אשר הולהים וגם ובאו שיש לו אלה המלבות בלבד
כל הם בעלות והמעברה ובגמול ובפרקן שוונים שלמים תמוכים ומאותיהם
אמיתיים שלא הלל תמים שבכו וגם. ולפי הקבה אמר ריתמ אל ביפר אל
יסכ הכל. ושר ומעמות מל תעלים שמע. לכן האומר אות מה מאמרו
הוא שאינו מעמות ולא מבוקשן שלא ואמרתם לא יתכן בכל כי שמעד גם
בית שהמלה בשרכי לא יתכן הלא בדרכיהם יתכנו וגם יתקל מאמרו ובבית
יתיב מבוונים בשמלבר כי התכת יתר שהו סבב והקיל כל המנינים וכל
הילדים כלם מכל פתיבים בשאר אלה הלשה מקלות המעמם והמעמם בינים
מלין. לגמה לי מבינים ולא מגדרתם כולו בכל ונגם בלבבו פולא בינים
מלה: בשאר הכורת בשמאלו כי [illegible] ויבדל אל אל וכל המלכות
מקל מיולכו

מקלף מיודכו מאין יגיעה לו מאיזו בלומר שאינו עכו"ל לבית ולעני מגבתו ולא
אתתא מחשלתא ומחליפים כאן ואומר ובבית יחיד שהוא בבית אולה משל
ובתוכו בא אולה ולשון יפה יפה לו שני פנים. כלומר מתפרש על שני פנים
אמר כי הדברים לו יאומרתא אלו אם בשלשה בבית אחד ואמרו ואמרו לאו.
נהו הכל שאין נבר מאיזו דברים ולא מנין כאן באומר זו זו וכלל הכולם
אבל המבטל הוא באומרו אבל. אבל האיסור והתבונה ובדבר שהדברים שם
פלי. כי לפי באומרו אבל פגעתי או ראיתי אבל ובאולה השלשה אם הכוונה
אין אומר אין בדברים בלי נשמר ולקול ובקול יובן. והבדבר הוא המבטל
המלכה והאומר הוא שאמר שתי מלות או שלשה כמה מה שאמרו.
לכן השמים והארץ והלילה והיום ובאון ובשרון ובדשאן על אלהות המאה
בלא דבר מאלה השלשה אומ' ובבית ועל לחיות בראותם המבטל יש
אבל ראיה של מה ולבל הנמתל אבדשה סבני המבטל. אחר המבטל
לאו כלומר אחר שהמשתמש ספר ובראתהו ספר המבטל בלומר המבטל
שני שלומדו תחלה יקלו עליו השאר. שלשה מהם של אלה השלשה שנים.
ומהבטל הכשלון שלות המלכדות אחת אחת. והספר השני שתי מלות
המחזבנות מה טיבם מן הבדיה. ואחר אלה השני ספרים המשתמש ספר
שלשי שהקדמות והיגדולים. והספר הרביעי שהדפאה ומראיה והשנים
המשלבה לבבר בשבה מעם בשל מה הספר מלה ולשון נקבה. ויתכן שיהי לחיות
תקבו שבה אלה השלשה שנים הם המתאימים גוף הדבר המחתים
המחשב שהוא מבדר הדברים שהוא באומרם המות ואילו ראה באומרו מלה
כי היא הגדה הגוברת והמבדר בכל לשון שיהא בי. אם אבל שבעים
לשון והוא מאבדים הדברים ואילו ראה באומרו לשון. ושיב המאבל שבן
מתנים ובאו בבה ובלל ההבנות ואילו ראה באומרו נבה. ונשאר
שני דברים אחרים יקרים מתאימים ומה המבר ובאמה והמלה
בשמשה לו נכבה כי אינו לבל אחד מהם בל מתנק מלבתו שאם לא יתנק
בשרב לו יהיה הדבר תיי בעולם הזה. והאדר אם לו התנק שלתו לא
יהיה הדבר תיי הדבר. אבל בבנים אלה השלשה ברים הלאה אין מקר
לו מלה בשנים כה כי המנינים בנשמתם אין מקר לו אבל שיאוסף
מהם בידי בני אדם אבל מאחר ומאוסף אבל בידיכר. כה כאן
שבאמת האמן ואחריתו נתנו לו בדר סמו ואחריתו והוא כה ובדר
שלו מגיד מראשית אחריתי לו ולו נגיד אולי לתנור השלשות ומנעם
ומה הרגם. ובמתות והמנכת והמדרש ובלבון ובדרום נמנו כה בידי
כה שלו כי חוא לבנות האדם ישיט לו ולו נשאר אולי נבנות המלכה המלכה
אבל בדר ובאו כה ישמרם שלו שישה שלום ובכולם רב. ואלה הנשמה
אין סוף ומכלית לאו אבל הבנים ושלמו סוף אבל יבכים כאו שאם
בסוף מה הבלבה ובדון יחיד אל אלק נאמן אושל בבלן מאמין. הנה
באומרו אמן כלומר שהוא נפר הבל ומנים חוצר של אומרו חתם כנגד חתם
ורבה באומרו יחיד שהוא המלחם של הוא מתר חוצר של אומרו ובדרים יחיד
מבוונים באמצע ורבה באומרו אל אלק נאמן בחנם אלה ולשון נקבה נשמר
בחנם אותיות אמן והוספתו מאמון נבאו לפי שהוא האמצעי ורבה כבה
התנוק כי הוא באמצע הבל אחר הדקלה לפי שמאון נפשו הוא אמצעי שלו
ואת ירושלים בקרב הגוים שאתיה וסביבתיה אבלות. והוא פנה לבנון
המלאתי ונגלה שבהם שלו כי בהר ארום ישראל לו ואם ונעת עליה
אל המנים לו ובה עת בנין בית הנקדש הבנתי תלי ימות הקדש והוא
כחות המשלה אלהים שנם שם כי מהחלתו הראשית שם יבואת
ישראל מאבדים אלהים תמת ומאם בנין בית הנקדש הם מן הכל
המקבת שנה ונשאר מן הנלי שם לפי תוספת מאמון נבאו
לאשתו הבשלים

115 ושם

ההלכה השלישית שלשים ושתים אותיות יסוד שלש ואמות שבעה כפולות
שתים שתים כנגד שלש אמות אמ"ש. סודן כל אבות ובל חוקה ולשון
רק חבריה בנתיים. שבעה כפולות בגד"ת כפרת. סודן חיים ושלום וחכמה
ושלשה נפרדות ומן ומשלה. שתים שתים פשוטות הו' אמ"ת. לן סד"ת.
סודן ראיה שמיעה ריחה שיחה לשיטה תשמיש משלה הרהור כעס שחוק חלוק
שינה. פשטה כ"ב אותיות שמה שלשה שרשים ג'
כפולות וב' פשוטות השלשה שרשים הם אמ"ש ובנפן שלשה מקנים שרשים
שנים מהם מאונים ומתרפים אחד לעומת חבירו ואחד מאשה בינותם כושון
המתנים שבין שתי כפות טוב שמשה בין שתי כפות. והשבעה כפולות הם
בגד"ת כפרת ובנפן שבעה מאות יתנם המזכה לאדם והם חיים והשלום וכו'
והשנים שבעה פשוטות הו' אמ"ת. לן סד"ת ובנפן יב סגולות שבריק
האדם לבן להם הבריאה וכו'. פרשה כי פירק כבש אותיות
שלשה פירקים הפרק הראשון שלש אותיות אמ"ש והאלף תחלה אלפון החלה.
והשין באמצע הפה והמם בסוף השפתים וכן ברים בסדר האותיות האלף
בתחלת האותיות והמם באמצעם והשין בסופם עד המם מאמצע לאולם
שהוא האלף. והשין בסוף לאולם ולא לפה שכבר אחרון פשין באמצע הפה.
ויותם בנפשם שכל שעמם לא יקבלו אלא בשלשה. שהם בינבם. ואכלו
שנים נה כי האויר מבדיל בין השמים ובין המכל. והקולמוס לבת שתי כפות
מאזנים ולשונם המשה בינתים והקולמוס לבה מאזנים הבתי כי בינו מאזנים
אינו אלא בשלשה שהם שתנו השנים יכריע השלשה בינבם. כמו
שאמרו חכמים גל אין בב שנו מוסיפין עליהן עוד אחד. והחלק השני
שבעה אותיות והם הכפולות בגד"ת כפרת כי כל אותם מהם יוצאו בשתי
הבחינות קול שהה רק כפי מה שאמר וכנגדם אם שאין חקר לרבנו אלא
שלא נכר מהם בלתי שבעה מתנות שנותנם הקב"ה ליראיו והם אלה
נכסים הראשונים גל הנני והכח והעשר והחכמה והנקבה והשיבה
ובמנים של דבקים נתבלהם ונקה לעולם. העשר והחכמה והבינים
הם על פשוטים מאלה השבעה אשר מכרנים כבר והנני הוא החן.
והכח הוא נקה מן המשלה והנקבה היא חיים והשיבה היא שלום.
ומאלו מלאונים המאור אחד עמותם לבדינים בשמרו אשרי איש
ירא את יי' וג' גבור באכל וג' ברת בחשק אור וג' ופירקום את
בשמרו גבור באכל ובנים בשמרו ברוך ומיים בשמרו דוב ישרים
יבוקר ובשמרו הון ועשר הוא כמשמעו ובא ובדקתו עיה שלום שלום והיה
מעשה הצדקה שלום. והחכמה מצוין האור. ותנו מוצתם אחן. והחלק
השלישי היב אותיות הנשארות הפשוטות הו' אמ"ת. לן סד"ת
הנית היב שנים הידועות הצבורות כנגדם ותכל יב כחות סגולות
בשבם מהם התחל הרגלות שהם נמצאות מאנרות בספר שלי מחולקן
שם השבעה כחות האחרים והתורה נכנה אדם ארבעה כאמרה אשר לא
יכונן ולא ישמען ולא יאכלון ולא יריחון. והלשון בוד שה ארבעה אחרים
השיחה והמשמש והחלוק והמחשב בשמרו פה להם ולא ובבכו. ידיהם ולא ומישון
רגליהם ולא יהלכו ולא יהגו בגרונם. וכבר ירמיהו שנים רגל ושחוק בשמרו
אל תבכו אל אדם כי לא יכאו וגם הטוב לא יבאו ונכר ישריהו שנים והם אלה
ושיבה בשמרו ושאנו שלחתם יספדוהו. וכבר טוענים אנשים בספר הפיוט
לפשוטים לפי שאלה הכתות לא נמצאו בא. ויספרו כי שנים נה מחיים להיות
אלה הכתות ויגלה יתי הקב"ה אנה ויגיעם סבר נה לחיי תשיעות ומזה כי
לא אנה הכתוב אלה אלא אמנם בני אדם ויבאם ובאם שהם טובים ומאלוים אלה
הפיוטים לפי שיש לאלה אלה הם כחות ולאלו אין להם אמונה --

115 ליתא בכ"י קרמא אל"ד

ההלכה הרביעית שבהן חקק יה"ו בבחינות אלהי ישראל אלהים חיים ולשון

ש ושתים · יסודן
" יסודן · חכמה ·
" חן · יסודן
" יסודן · בריתה · מעלה תשמיש הלוק רגל שחוק הרהור שינה הלל ופגלה שמה (הגליון הכתי נר"ל שמו)

(VII, 1) שלש אבות ותולדותיהן שהם לון. כדורים וכשאתיהם
גבולי אלכסון עולם שנב
נקבה. ושבעה. ומזרחים.
וגלגל לב.

כמו ועליא שיהן עד נקבוש שהן שלש אמות אמת ותולדותיהן עד כולן
וכשאתיהן ושנים עשר גבולי אל כסון ראיה לאברר עדיים ומאנים עולמינו
ונפש לכל אתד מהם תק עשרה שלשה שבעה ושנים עשר פנדים בתלי גלגל
ולב.

פשטה כמשמעה: שבהן חקק וכל פירשתי אבות אמות
כפי מה שהקדמתי כי הסודות נקראות אמות ואבות ושרשים ועקרים
וסודות ומתשיבן שכל אלה אתה נפתרתי כולם שלשים כולם שבעים
המנהגות ופתתיהן אותן כאמרו ובבשלה הארץ וגם ועוד מכל הגוים אשר
כבש ופתרתי גבולי אלכסון קרני אית לפי שאינה מלויה מדה מתלמד
באמרם כל אמצעי בדשמאל אמצעי ותרי תומשי באלכסונים. ופירושה מתון מה
אמה ושני תומשי אמה על אמה המגני מתון יהיה אמה ושני תומשי אמה ולא
שבה מבורר אלא יתברר פירוש זה בהיות המגני כן שלהם
ופרשתי גלגל גמל מתחלק לשנים עשר גלגל המכבים ונגלה שגם לפי שקפלי
גלגל השמש ונוטה מקפלי גלגל המעלות כה מעלה ובעלות בשתלבותיהן לשני
גלגלים אתה מהם כפלי על חבורו מכרית הכוכבים לשני נקודות אמת
לעומת אמת ותקרי אמת מהם המתחקק הקלי והאמרת המתחקק הפנים
וכן מתחלק גלגל השמש לשתי נקודות. כלומר לשני חלקים גם לעומת גם ויקרא
מקום כל נקודה מהם חלי אלא שאמרת נקרא המרשל והאמרת המנה ומה פי
אמה נקרא שהו תנין ואינו לא כוכב ולא תנין ולא אלמנו ולא נקרא בן אלא מקום
סבלבו ומעמאיתו ופתולו שהיות עגול אתה בשון והאתה בדלת וגם הדשבריים
כל קרולק בומרם בדרתו אמים שקרה חלה יבו נמל בריתה אשיב לקרש
הסנינים ומה סנין השנים אלה הלב שאמרו כאן בומרו שבהן חקקיה
לבאמרם ומה לפי שבכרם תחלה כלל בומרו בשלשים ושתים נתי בלת ובכרם
כאן בקבץ ואמר חק עשרה שלשה שבעה ושנים עשר וכן הוא סתיד לבכרם
פסח שלשים בחסנים והמגנים והכוכבים וסתיד עוד לבכרם פסח
רביעים. בפי השמש וכל אתה מהם לסנין ומעבר ומשר הגל הסנים
המשלה בשאר תולדות הכלכים השבעה ישמאל כי סדר החיים ר' חיים
וסדר התכאה תכאה וכלל השבעה שבעה בגלגל אלכסון סתיד אנו
לבאר בפרק השני לפי שאר מדרשם גם שאמר ראמר לבבר סדים נאמנים
עולם נפש שיבה תקל ובסנין גם יוסף בכבר האומר אמר שהם נאמר הכאה
על הבלבלה הגיאתן אלה השלשה בבכים העולם והנפש והשבע תקל בומרם
העולם גם העולם ובומרו השבע הומרם בקבים ובומרו הנפש גולם האמת
והמקרחות כל אתה מלה השלשה הנה יסד על הבה יתי שהן שהנה בכל אמת
הסנינים בשלש אמות כל אתה מהם לא יאמר מעשיה מדרש הם רושם האומנים
והסולם והמראות רושם האומנות בעולם כי לפי תבינו אל הכוכבים
עמדי מופלים כחו אומן יוצר ופירקם פירוק ויפל מהם קטנים וגדולים ונשלם
מהם מרובים ומעוטים ויש מהם כמשלה הסלונים. כלומר בשמים עליונים
ויש מהם כמה שתתחתן. ומהם מהיר הנפנים. ומהם שלוחה בנפנים. וכל אחר
הכתוב שהם עדי מילדר סרו הנה אבל בחתוק ובקלים אמר כי מכבה
שמוק מעשה מלבשמתק גנו אם מאור. אחר שהו מרום מרים. ובאו מי סרו
אלה המוליות בסמלם לבאים ולם כגבה אמר הנה אלה גדה שמים והלם כולם
כוכבים כי רמו ולם בנפנים ומר הידעתם חנות שמים ולם תשים משלו
בארץ. אבל רושם האומנות בשלם בחתוק רמות השמש בקול ותסעתי הולם
ותסרון בלולה וירחתה בחורף ותסעתי הלולה ותסרון הולם כי מה נמלה בשלה
בעתי הישוב עד הילת הולם יג שעות ומלה ח שעות ובולגו בזה לתבר
בתסעתי הלול ותסרון הולם. ואחר כן יבדר בחשבון ויכפל בסרבלל השבל
ובפרוון מלאכת הנפשו כי מה מגיד עד הילתו ומה שלם כלו הולם בקול
הולם שלם לעומת כלו לול בחורף ומלה מגיד עד הילתו שלה תשים כלם

גם בעל נשש תפשיר כלם לו חורף ותהיה השנה טה גם אחד יומו ולילו שלה
תפשים ובתוספת הלו ומים העברים תהלה אמר הכתוב אמה הלבנה כל
גבולות ארץ קיל ותורף אמה יברחם ובהתאדות האור חלי שמש בעולם ושיבון
החושך ברי"ה הזהר אמר איה הדרך שבון אור ומשק אי זה מקומו. אבל
רושם המוכר בנפש אמה רוזהל בגי כתות והם המחשב והתאוה והכעס
המחשב אשר בזו מ תכיר ותבין כל מי תלבטרק ליבו שתו ולכן נקרא נשמה
שלי ונשמה שני תכיר. אבל התאוה היא אשר בה מתאוה למאכל ולפי נקרא
נפש שלי ונפש מאכל תאוה אבל הכעס אשר בו יקבלו ויסר ולכן נקרא
רוח שלי אל תבכל בבחתק לכעס. אבל השני שמות האמרים הם חיה
ויחידה נקראת חיה ופני שהיא חיה נקראת יחידה לפי שאין דומה לה
דבר בכולו ונלבר נשם הכתוב מנין זה ראיה יסוד ונלם היולר בומרכם
ויולר רוח אדם בקרבו. והיו הרוחות נשבעים מי" אשר עשה לנו את
הנפש הנאמת. והכוונה על האומן יתי שהו היא מפני התבלות והמלה
והחנירות מפני שהקיים לנו ובדור ביבינו כי השמים נקבים ובלים ונה
מובדר מחמת סבות הכוכבים עם סבות השמש ומירת ונבן מנה שנקרים
ובאים כלומר שיש לו תקר ותבלית וסוף. וכי היולר בה" יובדר תבלית
ותקרם לגבולם ומר הכתוב כנה הענין כי תבלית השמש והארץ ראה לאו
בומרו בכל הארץ יצא קום גי ואמר עוד מקצה השמים גי ואו עדנה תבלית
ותקר העולם. אבל חוץ השנה יבדר ובכוכב שולפי השנים ובשמים אינם
כלים אלא שנה בעלי גבולם והלוכים. ומר הכתוב הולך אל דרומם
ומובב לצפון גי ונה בשנה כלומר מנין נה לא נמר אלא בשנה. אבל חוץ
וסוף הנפש ופעלה מובנים ויבדרים ובנה אמר הכתוב ונלבר נשלק הנא
יבדר. והראיה שהאומן? לפני המרחשות בעולם פי קדם כי השמים ובארץ
והמים אי אלבר מלהתחבש במו ונחלות בכל עתה ואו ראיה שיש המחבש
אלה במו תמיד. ובנה אמר הכתוב כל אשר עשה" בשמים ובארץ בימים
ובכל תהומות. ואם השנה לא יתבלו מאנה המנחות מזרבעתה פבקיה
שבם חום וקר נרעם וקביר. ונולת נה שלי עוד בל ימי הארץ ברע
וקביר וגי וכן גושם הקדם לא יאוש מתבוש המנחות בו כל ימי חיין
מתגלל ומתהפך במו והכתוב מעיד בנה בזמרו הנה כחמר ביד היולר
כן אתם ביבי בית ישראל והוסיף בעל נה הסבר כי מיני השלשים ושתים
בכל אחד ואחד מאלה השלשה במו שאמר חוק עשרה שלשה שבעה שנים עשר
ובראשונה כל אחד מאלה השלשה מוקף בגבולות היולר תחת אלה השלשים
ושתים דבר מאון הלל לא מהים ולא יבולת להוסיף עליהם ולא להחסיר
מהם יבענו שעובדר טבעם כנה ונלבה בקבם כן. ועלום מבל נה כלו כי
דבר שנפשם הנשמות אשר נמשלו בם אלה המורכבות כלומר הנשר
סנירות והעשבים ושתים אלמנות. כי הכורח אותם יבדר ומבואר כלו יבדר
ומבואר שבעל כורח כל יבור דריכים לחו. ונבלות כל חכמם מלהוסיף עליהם
נתלת ומחשבתי ובנה ותאותי הבלבי האומן ליבורים ונבנה הבלבלו מבל נמלו
נגד שלו. וכל לבותם אמה שהתחבש לו ויסרו עליו ותכמו בו והביקו בו והלו
יתי ויתי אשר לא יוקף ולא יונבת ולא יבטרק ולא שתנה. ותתאמו תלבה בו בומרו
וסנדים שתלי גלגל ולב. תקל בנה כי אלה הלב המנוים בשלשה עולם נפש
שנה ויהיו תשעים ושלה כל שלשים ושתים שלשה שמים עולים תשעים ושלה.
ויהיו אלה התשעים ושלה עדשים שלשה בדרים השלשים ושתים שבעולם עדים
בתלי לפי שנפנה הגלגל בו ולכן נקרא גלגל לפי שמובבים ומקפים השלשים ושתים
שבעולם מעלים בלב ולכן נתיו כל פעולותיו ובוזוים מל שמו כלומר מל שם הלב נומרו
הלב מזהה הלב שומר הלב הולך ובלו הטו סבור שבלם ולפי נהיה עדים בכל פעלו
עד הגיעו לעלם הטו שהאל הלב שלי ויתת לבו בקרבו. הלב חי שלי יתי לבבכם

לעד

לצד. שלמה ההלכה הרביעית והיא תשלום הפרק הראשון.

הפרק השני (ד"ל) ההלכה הראשונה

שלח שלר 115 שלר סנירות בלומה שלר ולא תשלר שלר ולא אחת שלה הבן בתנאה
ותוך בהמה. לגור. נתכת בשביב בחון בהמה ותלב תמה ודם ותשוב וגור והעמד דבר על בירורו והלב
בריל. בבירתן. ותבלית. " ולבר על מכונל ומדתן שלר שאין להן סוף ולבנינל כמראה הבנק תבלית אין
להם לל. לפני. " להן. ולא לל ודברו בהמה ברבלוג ושוב ולאומרו כסולבה ירבלם ולפני בשאלה
הם משתתוים. " הם.. (בכתב מאוחר ופטל שלבנת נשוב תיבת "משתתוים". פשטה
הם משתתוים. 111 תבלוג הנשלר סנירות הבלומת ובו ומבתן שלר שאין להן סוף כלומר כמנגן
שלר שאין לו סוף ותבלית תחלתם בדרך ירבלבן ותלבנה תבלית אין ולא תבלבו
להם חיבר לגבולת הבורא אשיבתם בבלגים הבלים והשביש לבדרו כסולבה לם
הם משתתוים לפני הכמה יקרו השתתויה. פירושה
התחיל בסל בה בסנר בזה הפרק בזה שבדר נכרו מבר הנשלר סנירות לפי
שבבינינל בפרק הראשון כי אלה השלשים ושנים דבר שמעלר סנירות מהן ב
רחשית הילדים כפי מה שבבשלנל ירמיה כאן שהן מסינן בשלשה מאמרות
ומשל בסנינן מה שני משלים בזמה באומר. המאמר הראשון מן השלשה מאמרות
אמר בו הפל בחכמה ותבת בשביב. ומה סנינן אלה השתי מלות ומתר כי התבמה
יסודת הדבר שלינהם לן חכמה ושכלו נאמר ישבינל לאחריתם ולמה הבכם לתבבר
בהכנסתי כל מלה בחברתה פי שאמרו הבן בחכמה נחבת בשביב ונומר
כי תפל סנינן מה כי הסתיר בהדוה והתבוה שלא שלא יהיה היה סתיר לבן
כל דבן שתתיב אחר מהסן נתחייב בו חברו וכי הדברים כלם בחלת אמת אמת ש
אם שהיה הזה שיהיה ומהשנשלה הזה שיעשה ואין כל חדש תחת השמש והאמת
ומהענינים שעשה הקבה לגבוה כהם ישלה לבנים שלי כי מי בומל מלבדים הרבנל
ופלאות וכמו שהנתבלים מן הדנן מגנים כ כיבה בנינים לפי שהגיה כבותל
המורכבים ומבנל מלבתם של מלבת ובתקרות הארל ובכל הגשמנים והמאמנים
בן כל הנלבר מלה הדנינים בנני מדרכה מסנבר מנבל שמה מבדה שיש לן
בחן בהמה 118 אומן ולכל הדנים. והמאמר השני אמר בו בחון נתלבר מבין תפלו בזה כי
בדבר המדבר וסבנבר המנבר וכלל המלבנים הנשלמים והמסנבים והחרבבות לא יבון
הכול (בגלל הכל) " מכללם ולא ישנו הכול אלא מבין ובהם כמו שאמר בהמה ומהמה. ואין פרק לנטות ולסור
מה שיש בחנין ולא בשלים ושתים אמיתים באמר ונו רשה על כי הילדים
מוקפים ונתקרים ולא יכולים לבוא מן הנל שתנה עליהם ולכמה בה ולפי זה לא נבר
נתשוב ולבור ולזמתם אלה השלש מלות כי הלבמן תחלה הלו לידע ולחשב
ולהכיר ולבור מה שאלה כיד בזמתם המתשבה כי הזה אמת. והנני מפר כי מן
שנר גדול ונבנים מן ההבר ולזמר אין שביל להבבת דבר עד הזמן כלל הנינים
שנשאים ונתנים בו ובדבקים ושבולים להזמן ביבולת מלום מהאמנים ובמלום כלם ולא
נשאר מבין מאומה אז תנהלם היבולת מבדלת ותבטל הבטל ותשמרם האמת אל
תיבה הינה ותבשר הבטנר ומהשלים פנל היבולת הדבנים תבזר היבולת
הבורבת כלומר המאמנים לומנו דבר הנבר והמחוכם ותבנהו ותשמרהו ולבן
אמר ודע ותשוב ובנר. ומנינ ותשיב דבר על בינלבו תבל סנינן מה כלומר כי
השביל לנינים האומן המבטן שה לא יהיה אלא בקיום הזמנות תחלה לפי שאין כלל
המיתבים מגבים תחלה כי אלה המבאות לא יגיבו לנו אלא הזמנות כמה האור שהוא
אור של הזמנות. וכן המשל נמה המנס ומלו ובן הנר ומה הינוב אין בו סמך
וכן הנמה. ומה הכלל כי המנמה היא תמרוק הדברים על מרכם והשרשם שיעלה
ובשמנות כמה ומיתר לפינות מה שנעלנו בדמתנו ומחשבתנו ומרמנתנו
מנה אמת ויתר והנו תחלתם אומן. יתר שמן ובל מה שיבוכרו אלו הבלנים
באמונתם כלומר המבשרים באמונתם ולבן הנבים ומבאה דבר על בירורו והשב
יבדר על מבול ומנני אלה הדנינים הנבאה המנה מבר המבנים על היובר

לפי

לפי שמראה תוקף ההאמה על מה שלא בהשגת אלהים. אבל מי שסבר כי אי
אפשר לעלות בנפשו כל המורגשות ולא לעמוד בעמדו על כל הנמצאות בידוע שאין
שביל לזה לבדות מהן ולא לבלבל מהן כל סתר עלום. והאומר השלישי ומהמין
אשר שיין לזה סוף ובקצוון כי רק חקרו בזה הענין לבאר כי תחלת הבריאה
אינה אצל הבורא אלא בלבד ברוך ובמראה בעצם פי' מה אלה שאין בהמצאה שולן
בהם הטבע אלא נראין לו בראנו בעלמות כל ההתחלות אבל המבדר עד שיתגלו לו
ויתבארו עד הימצא לפנינו לפי כבוד המונח לפנינו ואחר כן מתוסמים ומתרבים
עליו עד שלא יגיע קצותם זה הענין. ובגלות כל מן שכל ומבדר בעלמות
המתשבות וסבות אל יתלו בהמתשבות כאלו מולדות כלום מתשק לאור על
מעלותיה יגלה אור. או כבלה מיסן מבאר מעוקה של ולוש תבונתם ידוע.
או בארבע ריח מקצת הצמחים והלק ואחר הרוח עד מולדות אותם וכמו
מה שמושל ואמר הבדרים נתנו ריח גם אז כמאמר בחשק ויעבר לו קצת
אור ולק נגדו שלא ביות יעקב לבו ונלבבה באור". ובמלה הבנים יתבן
לרב: לבדרים תלמידו בלמודו ונהלו לאמר עד הפלותו אותו מדרגה לדרגה כלו
מענין לענין. ואל יבינהו מתמוך לרוי התמה כולו בדבר אמת שלא כן בידוע
שיתרגלו ויסכילו ויכשלו ויתר אזק יעלה בן כאשר יעשה בגאון שמתנים
אותו מעט מן החלב לאמצו. וכאשר יעשה בלבנו ומים אז בדרך ומים כלומר
במי שיש לו כוח ומים שלא שתה אז שלא טעם אוכל אז לא ראה אור אז
כמי שלא עשה מלאכה ד שביל כלם ונהלם לאמר עד התנבל הרגלותם. ולכן
המשמו האמתיות פרנות ונפרנות ללמד. ומתרבים הדגנו פי' להגות המלה
בשמותיה כמו אלף שין ראש אשר ומתרו המנהו ומתרו המאנה ומתרו התלמד
ומתרו הוסף מן הכל כלומר תכמה הוסמך מכל אלה הנבדרים. וכן כבל מלעמה
התכמה פי' כמו מלעמה בלוסופיא והיסטרמוניה והנפשה וכיוצא בזאת. וכמו 221 והיסטרמוניה
כן בשלעמה המתנה פי' בגו כל מלעמה יד. ש לחו מעלות ובנינים והקבמות
מלים כמו מענין לענין ומן בקבלי החכם ז"ל כי ברבות להשמיט משה
עלון לאמר בזאורו הדרגנו וירשהו אש ארבעה בסנף של ~~נשמלאלק~~ ~~אלה~~ והיה
הסנף אשר באש נגד. ובסבלו אותה גלה לו אש האלק כלומר של מלאק של ויסבל
מלאק". אלון בלבה אש. אמר שהיה מוקדם בתוכה אינו אלהי כמו שמראשון ובסבלו
אותה גלה לו אור בהיר הקרוי שכינה של ויקרא אלון אלהים מתוך הסנה. וכן
נמי ברבות להשמיט הלשמה עול כבודו על הרסיני לאמר במשמעת כלומר
בהבנה שמיעתם ובדרגם ומלם מענין לענין שלא ויהי על המערב הולך ומגן גם
ובזמה הדרגה מוקדם התחיל בה מקדם. שלא ומשה זמה קול". אלהים גם המה
ארות הולם כלומר בעבור ולוסוט כמו שבל נבנה השמש בולם על הגלל מן יבוא
מו בתמוזם וכמו אלה המרמים נהיה לפנים המנגל והאותות כבדרן בהשמיעם
ולזה נתנים כמחריתם לנו שמקבל ותבלתם לא יגמלום הילדים ושבל אבל
הילדר בה סבים ובלים ונערים שלא קל שם לחשק ולבל תבלית הזה מחקר אבן
אולם ובלמות. חלק בזמרו אבן אולם ובלמות כדי להשיבם ליסוד שמחנו עלו ושני
אדם והזה המלום והמתו כ תשנית אולם ומלה. ואמר כי בטרם ואלה המשלה מאמרות
שני מאמרים ומאמרים המשלון מתם ובדרו בהם ברבות ושם. חלק בזה כי אלה הענינים
כל מן שמגשים לשלמה רבים ושבים ונבלים לעולם בלא סוף ותבלית אבנון שגם
בעלמים נמצר בהם ותחילת רבות ושם כמראה השבק והם תבונים הולכים ובאלו
אין נפרדים מסלמות תם של המשלה ברחים ולבל ומאמרולק הנגד לפי שמן
בשלי פנים מכל דב ולפי זמר ומתם המלוק הבשר כי יבא ומלוק אחר יבא
לקראת ומן זמר יובא מאמריו מתני שלבל דב שקבב פנל בנפש פנל ובאומר
מאנן כל האומר מאמרות של עולם הם נתבפים ובבים ושבים בלא תקר ותבלית אבנון.
והאומר השנן ומאמרו בסלבב ירבנו חלק באומר מה שלם יעלה בתמשמנון אילן נפו ונסבל
האותות והמנון מאיר לבל אחר כי כמו שלמה אלה המשבנות אילן. ש לחן מגמה מלמות מאיר
ולפי הבי הן משונות ומלם שבלם

מגלים

ולוסוט (בגלון הכ' נר' לוסוט.

המנגל (בגלון הכ' נר' המנגל. כבדרן (בגלון הכ' נר' כבדרן.

מולה (בגלון הכ' נר' בולה.

מצוות נתלויות בלומר שיש פטומים שאותם לומדים לבן יש מהן מה שאינו יתר
על רחבו ומה שרחבו יתר על ארכו ומהם ישר ומהם בעגול ובדור ומהם משולש ומהם
עגול על גבי עגול ומהם מה שיבוא מקלת בעגול פחות ובו אלה הפנים פסולים ועל
מה הפרק הקלה בלומר על מה הצירוף אלה בהתשבותיו אוק לבטיירו האותיות
והמנין ואתבו באויר ולפיכך יאמר יי בפיהם ובעבד ברמו. ואף זאת כי מקום יי
בתוך ידיו וכיפוף מרכבתו. ובהי את שפר יתנאל בהופנים שהם בנפיש מלגת
בכינוי הגלגלים כל עמיות מלפה לפנים ומעבר לפנים ובן כאן מקלת הפורמת
כי הקבה בחיות בדבר לקלת נבינו מן צורת חיות והופנים שיש לו בדמיון
הדגול והמסובב בלומר שהיו שומעים הקול מאלמן הצורות כל היה בדורו אליהם
מחתות מלמעלה ומסדרת ומסדרת שיש לו מן מעגל כיולא שהם הנוכר בעומדו ויבין מה שאלה
מן הפעמה ומלמה מן מדרה ולהבדיל כמחבוא לפך ביר בהולמות באור ובדמות
כמו מה שפרשון לו יתרחק מה בלומר אין בדבר תמיה ומשבר לחיות. ומה שלומר
ולהבין המה מלמעלה רוחו בדמה לפנותם לו ומלמה גבוהה ובן. ובן הלומר בכל
השתתויה לומלגו כמשוטה בלומר לו מתקרב כמלאכה: ההלכה השנית
עשרים ושתים אותיות יסוד שלש אמות שבר כפולות שתים עשרה פשוטות שלש
אמות גדול סוף גדול ומעלה ומכוסה שמנין יגל גוש רוח ומים שמהם נבנו הכל
שבר כפולות בגד כפרת משתמשת בשתי לשונות בד גז הד כד פה
הר תת ועליה תבניות גבור נחלה כפולות שהן תאורות תאורות חיים מות
תאורות שלום רעה תאורות חכמה אולת תאורות עושר עוני תאורות חיים מות
תאורות חן כיעור תאורות תאמלה עבדות. ועשה בתאשה ובמיולה.
X ובריבין אל לבל שהם המלם מנין האותיות בדיבור כי בך לפי שהגיעו אלשים
שמשימים אותם אב אותיות. כי בך מתחלין בכב אותיות ואומרים לו השבר
כפולות ומלרפן אליהן עוד השבר הברות שהן קול ופתח וחלם וסגול ומרק
ולרי ושורוק ומלרפן אליהן עוד הבדיל עליהם עוד הבדיל והטעם ומפלג מאחרן ומעמיד
והאחר המוכנל (על הר נעשה מאחרת קו ובגלון הבאים גב מעלרת ד) מאחרן
אלה והגיע מאחרן גיבור ומסלן מאחרן אל קמי ובל אלה האות בלשון
עברי הם אז תביינה חב אותיות ומתבונן באלה הנשרים המוסמן ולגלו
לבל ואם מהם שבר ומעלן כי בך השבר כפולות כבר נברא בעל מה המקום.
והשבר הברות כבר בלם משתמשין בהן בל האותיות המשמש בהם בלומר שנשרים
ומשתמשים בהן מתבטלות ונפתחות ביניהם. אבל השלש הנשמרות אמצעיות כל אות
מהן נגזרה מבין שתי האותיות. כי בך הבדיל והטעם נגזרה מבין הבדל.
הקמץ והבדל והטעם. והאחר הבגול מבין האחר הקמץ והנון. והקמץ חלשה מבין
הקמץ הבגול והבית והגימל מבין הגימל והיוד ולפי שהן הנשרים בדבר בגול
נשמעהו מלבת הנשרים בדבר בגול הגימל מאחרן אזנו בני עלב בלומר בני עלי.
ואומר ניבל התאמרים הבדיל בלומר התאמרים הבדלנו.. עמה מלבו בדבלת לשון
הנשרים. והשין הכבד מבין השין ובגימל ובחיות אלה הנגזרים מבין
שתי אותיות נהיו כנוסמות ואין ראוי לחלוקת אלא עם הכב אותיות שהן השלשה
ועל מה החולק לא תבל אבל לגנוב מבין כל שתי אותיות ואחרות אותה שאינה
נבגלות לא לגו אלא לו היה יכול כל כן כאשר אולם מבין הכל ומבלל את שלא
ובאמת בלומר בבר שיבינו בתבונתם ובן מבין הברות הקול והקמץ מה שלא כתבנו
ומבין החלם והשרוק מה שלא כתבנו אותם אמתי. ובלבלו בזה מן הנוסמות רב
אלף. וכאשר בדקנים הנשרים בבר בינוני מבין שלן בשרשים מן המבאים הראוים
ומירקן ומכרתן ותמצא בעלי האותיות אומרים מה אינה לו כבתנו קל ולא הפס בלומר
בבבר מהפס. אז מה לא רק ולא כרתן. ובן בכל האותיות ובאשר הקמץ בעבל בעבל
אלות נבה כי יש בהם בין המבאי בין המבאים ובלי בין המבאים ומיינו ובן בין
היין והאחרון המשמר ומבני שלש ומחוץ מן אותיות טאמן אינו בלם בלומר
הבינונים ובמתבונן כל המבאים המשלים שבן יהבן לחבבים בדר המבבל מבן
מינים ויהיו כאלו מן נתבים בלומר אין תבר לחו. ונשבר

ומלמה. ושתים (ד II) III IV

אמות. מלמעלה ומכוסה "
ומבואר שמנין יגל גוש רוח ומים
כפולות בבבר ולא שש שבבר ולא שמנה שש פשוטות "
ושלש מסבים והיכל לבדוש מבטון בחמלבר ברבל בבשר..
מינו הלא יגלו מן מלמעלה ואין מלמה מלמו

ונשוב לענין לגל ונאמר אולם שם בעל זה הסדר בהלכות הגלגל בחלק
הישעות והם הגל והחדר ומאמר ולא נכר הישוב מאחר והוא הסדר. ונשים זה
תשובות. אמר שתבלו לא היה אלא כיסוי ההתחלות והגל והאויר והמים הם
אחר מלא כאן בני אדם ושמו כל אחד מהם התחלה לבן נכרם אשר הסדר לא אמר
אבל שהוא התחלה ולפי לא נכרו. ואמר כי הסדר יפני שהיה עליו ומשנה
לכל נוסף מכל לא הולך לנכרו. ואמר כי הסדר וכפי מה שאמר מתחלת
שלשה סדר לגלגל ומגבים ידלקו. ואמר כי המים לפי שהיו תוקפים רוב
הסדר שלם עליהם נכר הגלו. ואמר כדי הם לנכרם בגלוים פי' הגל והאויר
והכולל הרבה. בכלל. פי' הסדר בלומר בכלל המים על תחום כלבוש ריבוע
ועל הרים ישראל מים. ואמר בלומר מן התשובות כי אלה החלקים המסתלקים
בחיות אי אפשר לזמן להבדיל בין שאר המים ושאר האדמה ליבדם מדת אורך
ורחב הגלגל בכדו אלמן ושאר האויר שבינינו ובין הרקיע ובינינו מדת אורך
ורוחב הגלגל בכדו והמים והאדמה שאמרנו המחברים לכל אפשר בעת אה הגל
(היבד נלה גב' בבת') וכפי מה שאמר התנאה כי המים והאויר מוסכים
לאדמה כאשר פרשנו בהאדמה היתה תקפו. ואמרם פי' מן התשובות כי אין
דבר מן הישובות שיהיו בטבע לגלתו ויהיו בולתו אלא אלו הסדר לבד.
כי בד כי הגל בשלותה בינות ונשלה בד התחלה מתבבות לעבר בטבע
פי' בכלות שרירותה תשוב אחר ואחר והאחר הזה הסדר. ובכבות תשר כאמר
הארץ לתה פי' הארץ. ונהיה רשיעות בטבע ונתבבב המים ובחיות בטבע
הסדר כדאמר שסדרנו מתחלק הטבע ומתבבים אלו בטבע כלומר שטבעו
בכלל לא הולך לנכרו. ואמרם כי בעל זה הסדר נתן בנתוסין כי בד כי
בנכרו כי הענינים נתלאים בשלשה דברים בסדר וסבר ומקור ומגוז נכר
מלאותם בנפשותם ובן נכר השלשה יסודות הנפלים ומאם הבינו הדבר המאמר
כפי עצמו ובאלה המאמרות. כי כל נמצא מן הענינים אין התחלתו ואשיתו
אלא מאנים הנאמר מתשהו לו אולתי המנין שאין תחלתו אלא הנאמר בלי סבק
ואי אפשר להתחלת אולתו. ומשל לנמצאים משל בגשר בגתות
ונשים תחלתה רשי מנוחות לפי שבאמתה מגל ובן המים ובן הגלגל
ובל הנמצאים הבגלים הבגלים ולמה מתחלין בגלגל מן בטלה. לפי
שהלמתים הגדלים והרבים אינם גדולים. אלא בהיות השמש בטלה. ובן
שאמר הנעשים ישים בתחלת המים ומשל מאנים הלשון הלשון מראשו. אבל
הדבר הבגלל בנפשו מבגלגלו ובאו לו מנים התחלה ולכן אמר מתן סופן
בתחלתן ותחלתן בסופן ופי נמצא כאו ובמה סמן מולב אחלה ומתבגמי מהא
סלמאל נמצא בראשית אבל המנין אינו כן כי הראשון אי אפשר להשים בתחלת
מאנים שיבלה לא על השלשה ולא מן המשלה ולא מאולתם. ולא יושב להשים
בתחלתו אלא אחר ואחר. ומאמרנה יקר ומעלה בשבות הזמנה וזה מתיב להקבלות
בבכרו אחר לפי שאין דבר נמצא אחר אלו ומיוחד כן הנקה אין דבר נמצא
ומהו יעלר הכל הוון כיולמן בל שלו אחר הבראית לבדתם כי " הוא המלהים
אין אדם אלפנו. ומאמר אדם לאדם תבדון ותאמינו לי ותבינו כי אני הוא
לפני לא נוצר אל ואחרי לא היה. ובאמרו ותבדון באה שבבר. ותאמינו באה שהוא
אלוי ותבינו בשתיבה ומאמרו כי אני הוא כלו אני הראשון בלא דמיון ומציים אלא
שני ואין אחרו לפני לא נוצר אל ואחרי היה מחייב לחיות לו יתי שאם
לפנים ואחר כלומר שהיה לפני דבר אז שיהיה אחר. ואין הוא לפני כל לפנים
ואחר כל אחר על כלל המושל להשגיח ולאמן בדרך שהיה שומרת ויודע שאמרו
אדם לפני לא נוצר אל ואחרי לא היה כלומר טרם שבשלמו הסולם ואחר הסרתו לו.
ויתבן לחיות אדם הנלבד אמר לפני הסדר ואחר הדבר. ויתבן אדם לחיות לפני שלא
הנפשים ואחרי כלותם אדם הנלבד אמר לפני הסדר ואחרי הדבר. או לפני בנין היה בעל
ואחרי. אז לפני הבנות הסתבדה ואחרית אז לפני הסולם הבל ואחרי ובלי אדם אלה
אלה נמצאו

Halte

" בנין ובגלגלים כו' נר' נמצא
" ופי'

מהולה עמו מבינונית שמן הדברים היקרים שחולל בעל אותיות ומנעים והרחוים
ומשרים וכבר בארתי בפ"ל. ואמרתי כי בלשון הקדש אומר לקנין ולחדרי של מלך
מן המלכים. כמו שומר אומר טרם המלך על כן אמלוה ונלוכמו שמחמה נמין לבית לבש
אחרי המלך ומתן אדבר אחרון ונו'. ההלכה השניה עשרים ושתים אותיות
יסוד שלוש אמות לבד כבולות שתים שלשה פעמים שלש אמות אמות אמות ומים
תולדות שמים אש תולדות אויר רוח תולדות ארץ מים אש למעלה ומים למטה ורוח
תוך מכריע בינתיים אמש בשלש טבעות ומחולל בדבר ונקבה ובדר ומשוש ובו
שהבאש ונשמר אות המים. הלכה בשלמות. עשרים ושתים אותיות ובו
ובן בורות אלה השלש אותיות המים בדומה כלומר כאילו היו רבולה למעלה ומשלין
כאילו היו עולם למעלה והארץ כאילו הוא עומד בגשמה. ומעתה כי אמש מתחלק לשלשה
הבלבים ויהיו בחבר ובנקבה ומבאן תבדר ומתשום ותבור שהאש נושא את המים
ובבר ביאר בטעמי ההלכה כי התלק להקדיר שהשמים מן האש בשמרו כי תולדות
שמים אש כלומר תולדות אש שמים בהקדמה את שמקדים מושבים שתן מים
וכי האויר מן הרוח כלו שגם מה בנה השבל ומים הם הארץ כי המים מוכנים
על פני הארץ כי הוא הפלק הטבעי ומשנהו אשר הקשמל בכרתו הוא מקריב
בהמבטאו כלומר כמו שאמרנו בראש ובאויר. ומשני כי כל יסוד מולה הבבר מתבדו
הוא למעלה ממנו כי המים עליה מן הארץ. ולמי נמיה הארץ ביבתם ומאוה
על מן המים לכן נמיו המים סובלין והאש עלה מן האויר ולמי נמיה האויר נגד
ומבדמה ונמיה היא למעלה מן הסובבת. ומשלישי כי שבבת השלם כלבבת
האש תבנית אשטר ובולין בומאתו ומלה ולבורת המים כלבבת המים ובבבת למטה
ולבורת הארץ בשאר בין אלה. והרביעי מיני מגיבות הלאתיות בראשר מתבאר
משומים שלות נשמה ומלות חלנה כמארץ אמר אשם הראשונה תנוך מן השיבה
ומבדמה תבאר מלת מגש השנית תבה מן המשלוה. ומאמר שמש שמן הראשונה תנוך והלנו
רבה. ואלה המ שמן טבעות שלשה תנינים ומשלה רמים כלל מינו מגן תוך בראש
ובל הדמתנים מתחיבים הוא הבבר והנקבה בבבבת הוכר ובהתחל בת שחלן מנים
בשלים הבבר נבדבר והם בחלק בה נבקבו ובה האומר אחר מהשלש מלבות
שנאמר בשלה הבבר והנקבה כי מה בבל מחמה המבג ומחמה המלב
ומחמה הבלבות ומחמה הנפילה ומחמה תבב ומחמה הבלבלה ובבשלבה
אוט בשל הסבב הבה לאמר הלאמר לבב ומלה אלה אחותן כמו מסמר כמו
שומר דהתחל לו מחמה ומה ומבב המלות כלומר דבר סתור. ההלכה השלישית
שבע כפולות בגד כפרת משמשות בשלש לשונות בגד תגבכ פפרת
הת"ת רק ונשה תבנית גשר ומלש כפולות שהן תאורות תאורות תיים מתמה תשמה
שלום רמה תאורות חכמה אותה תאורות אשר שרש תאורות נבר שקר שמה
תאורות מן כנגדו תאורות מחשבה שבעה מבר בבר בבשל כמאמה בבה שבבם
ולשלשון נתה בארץ אמר שלו יבדו. הו' אמ' טי' לן סס' לבב לבבם בשבר הלבבו כלומר
כפול המבן שהוא שתוב לתבנבו. והבבים אלה השבע והיה חלנים אשר ושלשון
הלבבו לבל השנים ומשלבים: ההלכה הרביעית שתים עשרה פעמים
הא מת טי לן סס לבב חנגל תבל בבפשלן ומשבן בבבב לבפן שתי אשנים
בונות שני בתים שלש בונות שלה בתים ארבעה בונות עשרים ומרבעה בתים
חמש בונות אלה עשרים שש בונות תשע בונות בתים שבע בונות חמשה אלפים
ומרבעים בתים מאתים אמר לו ומלום מה שאין הבבה יכול לבבר ומה שאין הוא
יבולה ומאמר.. פעמים. השתים עשרה אותיות פעמים ופל ובבבב לבפן
כי שתי אותיות ושתמשו שתי מלות ומן שלש אותיות שלש מלות ומן
הבינוה
החבור בכל בבבבות המתחלפות שבר הלבבלבן אבנים על פרק
המלל בשלר נקרא הארץ אבן ירח אבן פנינה ובן המאמר נקרא אבן
שלן מלם כנגד אבן שמיל ובן המלק אחר מן הבנין לבבן אבן כ' בקא
בבל הבבב לאותיות אבנים ומאמר כי הבלבר בה שמיולה הבשרים השתים אמתות
חמש מבלות

חמש מאות חמר חדש לדפוס שלם ומאיר. ומדין חמר חדש בגל כפי מה שפי'
אחר מה חמרנה בגל. ומדין חדש כלומר פשוט ומבקר בהוויר כאו שפירש אחר מה חדש ברות.
ומדין שלמן השומר כלומר שם אות כנגד אות. כי לדב כי אין מלה פחמתה משתי אמות
אלפי הכתב בשונה בשבת אות אחת אינו חייב חטאת והכתב מאיר אינו חייב
עליה אפי' שמיה מלה שכן אחרו הכתב שתי אותיות דר' ואין אחרים אם משום
כתיבתו לאות אחת הפטור ומתר אלא הפטור אבל אסור. ומדין המיכן כלומר
השיבן לחברו כאחרת אבד בא אל אבד בא אל אבד ובל ההחרמה נעבר המלה מושתק
מן השני. כלומר נשתנה המדין ומדין ומתר ונשאר שדר לדפוס ופירושו כנגד לדפוס
כלומר איך הוא שמר הדיר. ויסבר כי המלה שהיא בת שתי אותיות יבנה מאנה
שתי מלות כאחרת תפל אהבה שתים תחתון חית תפל חדש ושתים בא פחל ב"ו חדש. ושתים תחתון
בלת. ושתים תחתון בבי. בחלב בשת ודש תהיה בה אחרת ואותיות יבנה מאנה ג"ו
שתי מלות ובאלין תני נ"ל חסר לה כאחרת
אם אחת מן תחתה אלף אם ואחת תחתה
בית בא. ודש תהיה בת שש אותיות יבנה
מאנה ששה מלות
שתים תחתון בבי. ומהן שש מלות תחתון שין. ומהשש שתים נתבלף
הלחב בגון שלום שלמו ושתים נתבלף המם שמו שלו ושתים בתובלף הון שמל
שלום. ומהן ששה תחתון לחב שתים בתובלף הון לומש לומש ושתים בתובלף המם
לשו לחוש. ושתים בתובלף השין לשום לשמו. ומהן שש תחתון וו שתים בתובלף
השין ושום ושמל. ושתים בתובלף הלחב ולמש ולשם. ושתים בתובלף המם ומלש ומשל.
ומהן ששה תחתון מם שתים בתובלף השין משול משלו. ושתים בתובלף הלחב מלש
מלוש. ואלה כ"ב מלות ודש תהיה בת חמש אותיות כלומר אבדהמן יבנה מאנה
מלה ומשרים מלות. ומהן כ"ב תחתון אלף שש בתובלף הבית ושש בתובלף הדיל
ושש בתובלף המם. ומהן כ"ב מלות תחתון ב' וכ"ב תחתון כולש וכ"ב תחתון הזו
וכ"ב תחתון מם אלה מלה ומשרים מלות. ודש תהיה בת שש אותיות
כלומר ברמשיתי יבנה מאנה תשק. מלה מהן קב תחתון בית ונב תחתון
רש ונב תחתון אלף ונב תחתון שין וכך תחתון יוד ונב תחתון תיו ואלה
תשק מלות ודש תהיה בת שבע אותיות כלומר ובהבלף יבנה מאנה המשת אלפים
ומרבעים מלות. ומהן תשק מלות תחתון וו ותשק תחתון אלף ותשק תחתון
רש ותשק מלות תחתון פה ותשק מלות תחתון כף ותשק מלות תחתון
שין ותשק מלות תחתון בלת. אלה המשת אלפים ומרבעים מלות. ודש יתקל
אדם לדעת איך יבנה מה שמלה מגה המינן כגון מלה בת שמנה ושת תשר ושת שלר
אותיות אז יתבר מגה. תשר ביד"ת שתים שתים לדבקל מה שלה מן הבלולף
בבאות המינן השני ומה שיעלה הזה כולו פי' מה כי המשתמש בשתי אותיות
שתי מלות ובלבלף שתים בשש ונהיו שש ומה לדולף שש אותיות שש בומרבע
ונהיו כ"ב ומה לדולף ומרבעים אותיות ובלבלף כה בחמש ונהיו כ"ב ומה לדולף כה רבינו הכי כ"ב
המש אותיות. ובהבלולך כ"ב בשש ונהיו תשק והזה לדולף שש אותיות.
ובשתבלולו תשק בשבע ונהיו המשת אלפים ומרבעים ומהן לדולף שבע אותיות
ובלבלתן לבדת לדולף שמונה אותיות לדולף המשת אלפים ומרבעים בשמנה.
יעלו ומרבעים אלף ושש מאות ומשרים מלה. ומן ודש תתקל להבלולו תשר
אותיות לבלף ומרבעים אלף ושב בתשר גיד תשבונך שש מאות אלף שנים
ושלשים אלף ותתכ"ה מלות. ומן ודש תתקל לבדת תשר אותיות לדולף השש מאות
אלף ותשנים ושלשים אלף והתתכ"ה מה גיד תשבונך שש מאות רבוא ושמונים
רבוא ושמונה אלפים ותת מלה. ובתבלף לדולף אות תשרה אותיות לדולף אלה
השש מאות ושלשים ושתים רבוא ושמונה אלפים ותת אשר עלו לך בחות תשרה גיד
תשבונך שלשת אלפים רבוא תשר מאות ומשרים ואת רבוא ושלשת אלפים ושמונה
מאות מלות ודש רבונך לבדת מה שלמלה מגה נחוג על דרך אן. אבל כבר הגדנו
ויש אותיות דמסיגל שאין בתרבו מלה יתירה על אחת תשרה אותיות ומן שש מלות
בתרבו ומן ובתובדותיהן ובבלולותיהן ובהתלבדותם. ועל מה הזמן יהיו מגיעות
בחותיות ולדולף כל מן שנתוסף אות אחת ומן יהיו רבוי מגיע בני אדם.
ומחשבון והלשתים כל מן שיתוסף בו מקום נתוסף עניינים.. וגם על מה הקופל
רבה תפארת הבורא ומדל הבינה כי כל מן שעלה לו שבע מאות בני אדם רבוא
באופן.

באותו. ובן כפי תוספת רוח התגבר בן תוספת זכות אמונה ובטחון והבן כי רוח התכאה
יקר מרוח האמון לפי מרוח התכאה נמשך אל הקרן בלא חסרון ולא מרוח האמון שמוציאין
אמונת חכמות ותולדות ותסכל. וכפי מה שאומר הכתוב כי טוב סתרה מאהבה כפי..
ההלכה החמישית שבבן חקק יה :: בשאמר אלהי ישראל אלהים חיים אל שדי רם
ונשא שוכן עד וקדוש שמו שני שמות יה וה מרכבה שמות בשאמר בלבבו שלו
אלהי ישראל שר הוא כפני כל אלהים חיים שלשה נקראו חיים אלהים חיים מים חיים על
חיים אל שדי אל שדי אל נשא שדי שעד כאן דבי אל רם שהוא ונשא מרומו אל מלך
ורם על כל רמים ונשא שהוא נושא את העולם שוכן עד שמלכותו עדי עד ואין לרב
הפסק וקדוש שמו שהוא קדוש ומשרתיו קדושים ולו אומר בכל יום שלש קדושות קקק.
פשטה בדר מאמרנו אלדיק ואחר פי׳ המשלה שמות אשר הקדמנו בדברתם.
אבל שמן יה הוא שם בן שתי אותיות ושם יהוה הוא שם בן ארבע אותיות ושניהן
בשמות שהוא דבוק בין בשמות ושניהן אלהים חיים כי הוא בדר לכל הנקרא חי מקבל לה.
ושניהן אלהי ישראל מאשר יקרו ישראל בשניהן ושניהן אל שהוא גמור ותמך ויכול ושניהן
שדי כי שהגיעם לשניהן הסתפק בו כאומר דיק בו ושניהן רם שהוא בשמו של
עולם. ורם על כל רמים ושניהן ונשא שהוא הסובל לכל לא כסבלים כי כל סובל
נבדר מלבושו רם ממנו והוא יתי סובל רום ותחת בארבע רגלו ושניהן שוכן עד כי
מלכותו לעדי עד בלי כל ותכלה. ושניהן וקדוש שמו כי הוא קדוש ומשרתיו קדושים.
בלשון אחת בתלבה היו בקדושה ולה שניהם שנים בפרו אלה משרה שמות גולת
השניהם הראשונים אשר נכרתם ושם כל מה לא נשאר בה זכרו מה בלתי מעט
ניכל וזרע נוכרו. דע כי בשאמרו יה שני שמות יהוה ארבעה שמות תבלו
בהם כי יה חלבשלם :: ומה החלי יאמר בכל מאן ובכל מנעם וכל השם לא יאמר
אלא באמצע באמן ודעת והוא בסתר מרבתי ישראל. כי הכוהנים היו אומרים את
השם כבתיבו ובמבינה בכונתו. ובאמרו בבשות כאומר אות הוא בלבד שהו לפי
שמין בדר בומרו ולא הוא בומה לבלום מחלבנו. שלא כי מי בשתוק ישרקק לי׳ ידמה
לי׳ בדני אלים. ובאמרו שר הוא כבני אל מה כאו שאומר המלאך יעקב כי שרית
עם אלהים מלי. ובאמרו אל נשא דע כי מות מחלה רבה הנה בשבר הנשיות והעולם
והגשמה של זכות ושמחתו ביד אל גוים נשא. וכולנו בו יש לאל ידי ומאן לאל יקל כגדרים
אל אלוהי לעדתי חושב. ויש אומר כי כל אל שבמאמרו במלאך אלהי מתבשל
לגבורה ותשלמת ויש אומר כי יתברך בו חלושת מלת בדר בדר ולא כלו כאו שאומר
רק ומעשים הולל לא תעשה דבר לא. והוא שנים מאשה ובאו שאחר את כל הארצות
הולל ודע ארצות שבעה גוים מעשרה כי ארץ הנני והקיני והקדמוני לא בשלוש
מעשר ומתבשים ליחות מחשית לבשלם ולאלוק עליהם. ואחרו כי את כל הבתולבת
הולל עשו פי דם עשרים מעשרים ושמנה כי השומה אומתנים בדבדי סנדים.
ואחרו גם אל שמה מן הדרים הולל לפי שהיו מלבת ולא הכל כי מלה רבינו ה״
הקדיר שוש ויהושע הוסף שלש ויסתיר יוסיף שש. ואחרו אל נולדו להכפה
לפי שגלית הבלותם היה אחד מהם ונהרג. ובאמרו שעד כאן דבי כי עות
ומצות כל הנבלים מדלגת מעלה לחברת עד היות התחלתם מן הבורא
בה. ובאמרו שהוא יושב בדומו של עולם אין התבל שו כי הוא מאנשי עות
מלך. כלומר אין מלאי מה שהוא נמצא מאנשי שמך ולא בשאר הוא כבשבו מלבו
בכל העולם כפי מה שיעבש בפרק רביעי ולא אומרנו שהוא בשמים אלא מפני
גבהותם. על כל מלכי שיבטל ובהיות השמים כאיש וגבוהים על כל מה שלמעלה
אומרנו שבשבו בה כאו על פרק כבוד ויקר. ובאמרו ונשא וסובל את כל העולם.
כיון בזה בשם לו מלכי בנפש את נפש לו בשמלה הבל ומסלת אמת כל לא
יוכל כי הנבל המאולה סובל כל הבדדים שלי כאשר אינך יפה מה דרך
הרוח לא. ובנבל הוא נשא ומשרתיו נשאים לפי שהם בדשים ובדלים מעלי מעולם
ומאנשים מכל בעלי ובשרה ושמל כאו שאומר שנעשה נשא אלהיו. ודע מאר כו
נשא יהיה גבל בדרי לא אין הבל בזה בלתי הבדלה ובאמרו שכל יקר הוא
שלש נשמות ומתלה שאין שאומר ישראל כי מה שכל יקר מאמר כלומר השלש
קדושות

נפושלת ולתפחו שאמרו שרן יתר כוכבי שבר ויציאו כל בני אלהים.. **ההלכה השישית**

ראיה לדבר שדים נמצאים אולם שגם ונפש שניהם שלר לאמה ושבשה על גבי הן.
ושלשה על גבי שבשה ומשלתן יסף מעיל ובולם תלון כאמר סיאן לאמר ואין לו שני
אלק יתיב בשולמו שמנל אתם ושמו אתם. **פשטה כמשמעה בלי חבוש.**
ובגמרא כי השנים שלר בדרים מבשולם והשנה והנפש פחותים הם מהשבשה והשבשה
פחותים הם משלשה. בשולם כיצד כי השנים שלר מאות הם פחות מהאיה ותמין
מן הכוכבים השבשה. ושנים כי צד כי השנים שלר תבשים אינם נמנים אלא
בשבשה ימי בראשית. ובנפש כי צד כי השנים שלר אבדים הנכבדים בגוף
פחותים הם משבשה פרטי הבוש ועיר אלה כלם ושבתם והבדם היסודות השלה
שהם אבדשה. ואה שאמר ומשלתן יסף מעיל תלם בזה המשכן של אבדות מעין
ביתיק. כי תוקדות המשכן בזמה לרגיל לם שיבגמן תבלת ובתבנה הקרסים
בקולאות ותון פומים לכבשים בקרש כמו שאמר תבשמת לו ונקאים קרסים לבולאות
כבבשים שבקרש. ויבדני המשכן פומין לאדני הארל שיבדיה ויתבדותיה הדים שלו מה
אבדיה הטבעו והאויר בנים ואור השכנה שבלו בו כאשר נגור ונמאין שבשמו בה
מגני שבל ושובן בכל. ומל כולו מוסתים אתם לעמות תשבו. כי צד העולם הגדול ומזו
העולם שבמו. והעולם הבנוני הוא המשכן. והעולם הקטן הוא האדם כאמרנו כי השני
מאורות בעולם והבנים בגדם ונבראהיונדה במשכן. ונמא כי הרקיע מבדיל בין
מים למים בעולם והבנבות מבדלות בין הקל ובין עבל הבשמים במשכן והמרכבות
הקדמות בייפרגאה מבדלות בין האכל ובין הנפש ותשלום החמא שלה מוסתים
שנים בהלה השלה בבדים ונמצאים בפני מחלה משכן. ולפי זמר ומשלתן יסף מעיל
ומה שאמר וכלן תלוים באמר חפץ בסנין לה ליתם האמר מן בתנין ובן הוא תחלת
כל מנין יבר כי מגלגלו בדים שוים כלם כי בזכפלן שלשה לאמר נבין בדבר
הקדוסים להם שבשה עליהם חמשה ובין תשבה והם מאולים שנים ובזכפלן להם שבשה
נבין שלשה שלר והם מרבעים. ובזכפלן עליהם תשבה נבין כה והם שנים חמשה
בחמשה ובלרולן עליהם אמר שלר נבין לג והם שנים שלה בשלה וכן כל מה שתוסף
עליהם. אבל הגמרא לא יבא מסתפקים בכה. כי צד כי תוסף אבדשה לשנים יהיו
שלה ומה תוסף עליהם שלה יהיו שנים שלר ותוסף עליהם שמנה יהיו שלרים.
ותוסף עליהם שלרה יהיו שלשים. וכן כל מה שתוסף עליהם לא יבא מהם לבדם
מנין שזה בבאותיו כלל וזה עלי הבדים הבדים ולמעלה מהם עלי הבאה לנשמע
על כל מנין שהם כי תאמר שלרה אמרו. מבה אמרו אלף אמרו וכל מה שנוסף על כה
עד שבנוסף עד שתאמר עולם אתם. ועל כל כה עלי הבאה כי הבאה הוא שוים לבעלה מנין
כולם והוא לבעלה על כל דבר הנוסף בשמלש טרם בגמרא והמלחמה כי שם שבנמנע לתוש
עלי סבק שהוא חלים מקבלים בדר נקראו אמר. אבל הבאתו הברכה הוא מה שבקש
ודבר בשמלש לכל התחלה מאין הראמר לפרשלן. כלומר דבר מה אין המשלש יכל לשמוע
עליו ועל מה השמל בקרוש מנין כלומר בדרך הבשבה נגור ומאמין כי הולר כה אמר
אמר. ולעולם לא שבא מעמנן הבאמר. אך שהוא בדי מקבלים ומוסף בשמש. ולכן אמר והוא באמר
ומי בשבנו. ובאמרו בשמר כלומר יסוד לו בסנין הבתנה לעולם ובה שמר שמרו כי אלהינו
אמר... ומה שאמר ושמו אמר. מה נגמר על דת הגאולה בשלש כל הלשונות אמת שנ כי
אם שבקש אל בתוכם לשכן שרוה נגל ויתבלבלו להיות ושמו המנשים ולו המטריאל כלומר
המבריאים אלא בבא בזמן הגאולה לא תולי ולא מנה ולא יגון. ולא בשבון ולא בגלה שנ
ולא שלח בסוסיהם נגל שבר ונגל בשקה.

(I, 9) **הפרק הרביעי. ההלכה הראשונה** אשר מקבלים אליהם אמת מלאכים חיים מי
המלאכים נמצא כשאו אנג. בדרך שמו ומשלך תאיר לעולם ובה יסוד מה הוא רוח הקל.
הקדמה. כנגד שלשה מנינים הבלתים המלאכים אומר אלהים חיים שהמלאכים מי הבלתים אשר
כשאו נבון מלין בהשלה ותכלה אמר שמו לעולם בה ולבנות נבינים הוא נקבל שאמר מקבל כלומר
רוח הקדש הוא. **פירוש.** כי בגל נפשלך אמרו שהם כנגד השלשה מנינים שלשה
בדברים אין תנה ומשל לעולם כאשר אמר בדבר המשלה שם כנגדן כאן שלשה. סודות ברשלן
בדרך שאמר אמרו אמר שמו לפרשה הבלתים ומה רוחות הבלתים [illegible] רוח אלהים על

הלכה ה' ב' בספר
ספר ובראל - ר' הרן
340-23

259 ג' ציטרן

ברוחו שאינו שלמה. ואמנם הכלון שלנו לפעמים נקרא דבור שלם בדבר". שאינו נעשה.
אבל אומר המאמינים כי יכר הכל בדבר אי ברוח או שכלון או באומר תפלה בכלל ואמ
צה כי התמול הכל בלא מהירות ולא חנוק ולא כל אחד שעשוי אינו מפרק הפעל. ואמרו
בבוכרי יש אלה השלש מאמרות תי המלאים נכון כאלו אינו ברוק שלו. חלק שו סלף
שלוק ומעלה והוא כי אזק. יעלה בחשבונות מדיות הבוכרי על דרך המשל הנכרב
שבמשלים לא על דרך ההגשמה ואמר כי אינו בדרכו כאומר נאמן כי הוא כן מלון
ותאוה ואמר ונאמר על דרך המשל כי הוא חי. המעלה ולפיכך ראוי חי. המעלה כמו
שלמה. מנאל בדרך המלוק ומשבר בתי המעלה. ובאמר נראה חתימה מלוה בכל מעלת
מדעי חיים. פי' לא כל שכן ברוב. אך הוא יש מלוי בכל מעלת מן המעלה. ונתבכל
שבח לעלות השכל והמדע. ונקבוצתו מדע המעלה נתפלל בזה להבנתיו
בבינתיו והשמיענו כדרך שמיעתיו כי כאשר שני המיוחד כאומר הבחנים ומתמ
מעלה הני המדבר לפי שאינו גמלי יתר עליו מאנשי שאר הגופות ולפיכך נמצא מאדר לתיכל
נתיות מדע ומדעו לפי שתיכל בתי מגופו ומדעו בלי מתיכל ובפי גוטה הראיה
בלבד ונראין כי האור שהוא בלי בלון מתפשט בו רשון היולר שהיא מבורכת מעבדנה
ותעבדנה בעיבור הבית לגלל. והיולר יש שהו מלוי בכל אלה ומעבדת בעלמות
המדע בחיות ומעבדתה ולפיכך נמצאו בדרוב שמשלים כי נאמר בשם מדע
המעלה. ובאו שבמדע אינו מתחלק בחלוק הגופות כלל אין היולם מתחלק בחלוק
המעלה. ובאו שבמדע אינו מתחלק בחלוק הגופות כלל אין יולה היולר פה בכלר היולר.
ובאו שבמדע ומעלה שהוא בקשה שהוא יקר ומעלה מאנה והיא מושבת מאנו מדע
והשכל ונהול ונהול כן היולר מנהל ומנהיג לכל המעלה. ומעלה שלמי בכל הוא
רק על הכל והכל. לריכין לו ומושכין נפשו ונהנו ובאו שבמדע לא ישאר בגוף לא
מלבד ולא אדר ולא. מעכבת ולא שחוס ולא דבר נשאר אלא בהרגשת הנפשות בלבד
נהנו ונהנו בעוד בו לפי שהיות בכל דבר אמנם כל היולר שה לא. ישאר מעלה
לא חר ולא עבר ולא יש ולא דבר נשאר אלא והוא מלוי בו. לפי שהאור מלוי בכל ואם
אמר אומר כי מעלות האור באים יבוא ומבואר ולולי האור שלא לא תהי בן. אבל
כלבד יתלה האור בגמנים ובחריקי. נשיבתו כי בראותינו אותם נשבעים ונפרתים
ובאנו כי לולי האור שבתוכם לא היו נשבעים ולא נפרתים ובאותו האור נבורת
היולם ומלאותה שלו. ובאו שבמדע לא יעיקו לבולן הגוף ומעכבים מה שבו מן
הסבות כל היולר שה לא יעיקו הלבוכים והמנהגים שבעולם ולא שבבוהו המשל
ולבמות המנין בעור המשל אשר אלא יעיקו הלבוכים והמנהגים אלא מעני שאינו
מלוי בכל האור ולא בכל דבר סגור ובהי אשר שבתעכ האור אין שום אור
המשל שלו כל שכן האבנים והבריות לפי שהי מעלה להיות בהו כוחם מאנו ובלי
המשלים המושלים מתנים לבמה כדרכים אין. ואמר לה ובאמן כלות ושומר תפלה
שבבו לפי שהוא שמש באור בדרכים שומר תפלה שבלי כל בשר יבאו. כי מחרים
והגבעות ומעבדות יהבגופות אות מעבדים אלה מלות אלה לאלה
בדרכים ובדרכי חיים ומלבות אל לבלי כי". הוא המלוים בשמים מאמל ומל
המלך אמתתו אין שלם וכי גבורתו פולות כל מעבדים בשמים מלבות מאלה
בחרף אין שלי כל אשר תלי ". שלה בשמים ובארץ. ושוב כלל שמרון היולר
מי שהוא. שהוא מלוי בכל מאילור האור המלה. ושלם החור הבק מאנו של בלי
הבשרים והבבה לו שלם בלי המעלות ובשמלה. ובתכי הבבה לראין האור בשמ
הבק כאשר שלי שלא בל המלל בשמו. ובאו שאמר הוא יש שמו ואולם תי שני
ומבלי כאשר". מת כל המלל. המלאה לראשה אותו שבינה כפי מה שאמרה
ושבון כאשר". ושלם לשבון כאשר בארבעה. ובעל הסנה הנה ראוי רוח
אלהים חיים כפי מה שאמר ורוחי שמחה בתוכם. ובזה האור הבק השני
ואבלון

בבלי (בלון) הכ' נר' בבלות.

מנהיג ומנהיל

× גוטמן ב"ב

× גוטמן ל"ב

× שם

× גוטמן ל"ב 127 ב"ב 47 127

ואבלו בדברי הנבואה שנאמר רוח אלהים עלי. ובשתי הבריאה כל האותות והמופתים
הנראים לנשואים שנאמר בארבעה רוח אלהים. והוא דבר ברור בלי ספק ומאחר לפי שכל
מה שהוא גולת הבלבל ברור שלא אין עוד מלבדו. ובזה האור השני חבק הברור שהנו
בעולם בחיות מאדם יהא הדבור הברור שלאדם אשה כדי לל באור הנבואה ושמיעת
בשרת הדברות שמעתם האבות באור הנבואה. ונקרא מה אלהים חיים ובשבו נאחרו
כל המלכים על ״ על ״ שלבד בשמים שבמאמר הבו לי״. ומתוך יבא המפר התנאי
הוא המפר אשר יתנגל האל לאי שיתבטל שלו ותהי על יבחת רוח אלהים. ושלא נאחר
רות לבשה את גדעון ובמיהם. לכן שם בעל מה הפרק תחלת בשאות תי האלהים ומנין
מאחרו נבון כאלו תבל אל כי האור המגלה הפק השני הוא להבה כבסיל שלו״ בשמים
הכן כאלו ובו. ולכיבל נקרא בית המקדש כסא שנאי יקראו בירושלם כסא״ אלהים
מאחרו ברוך ומבורך שמו. ומה פמיון לכלל הוצר הנכון באור הנבואה בעולם כולו שנאמר
ברוך שם כבודו לעולם ומלא כבודו את כל הארץ אמן ואמן מה הדבר הזה שנראין
בהמאמר רוח הקדש שאחר הסתלק הנבואה היה נראה לבית כאילו הוא מאסטלריא הנמה
מיו שנאמרו על כאילו הוא בא מהדבר ומיהו אשר תעראנו האומה בתר על כוחר המתנלה מן
הקל. ובן אחר הכתוב ואבנכם תשמעונה דבר מאחריכם לומר את הדבר לבו שו כי תשמיעל
כי תשמעו. ולא אחר מלבנכם. ומאחר בעל מה הפרק כי מה הענין הזה תחלת כל נבואה
והוא דק מבל דק ועל מבל על כוחר חוק מבל חוק ומחכו המאור הנבואה לפי שבוליבר
מולבר העשר סגירות והשלרים ושתים אותיות. ולמה לא שם ענין מה התחלה לפי
שהנו מנבוך ומנעוך ורבנה בהמון לפי שהנו גבורות הנולם. ולפיכל ומחרי אחרל
אחות רות אלהים שם חיים שמן השני האור הנבואה שאחר בשלה הרשונה.

221 ויהי תשת חיים

ההלכה השנית

שתים רות ארבע חוקי וחלב פה ארבע רוחות השמים ורחיות
מדרום לבנות בדומות. פשטה כאחר המלה השנית הוא הנבואה שמנין
נשבות הארבע רוחות. פירושה כי המנשב מארבע פאות נקראו רוח
הארבע פאות שלשמים נקראות כן בכל פה שלש רוחות שתים הבאות משני קצוות
אחת מלמעלה. והא כלום שתים שלרה רוח. ובמה האור נדיה הנ את יסודו מלמעלה
שתים אותיות והשלר סגירות ובם לבוירן בורות הנבשות ובל הנמלאו לפי בלל ומוסבל
מלמעלה בזמאר ההלכה השלישית שתים ושלרים אמיות

ההלכה השלישית

סוף שלש אמות שבע בעלות שתים שלרה פשוטות תבובות ברמה הקבל חנוכות בעל נשמה
הבה בחמש מנעמות אמת הש״ בולל גיבוק מסלה״ מלה״ מלתמלה ברחמ
לשון ובסולל הבלידת בולל בשלרים ומזמ הלשון בטלה על חבי הלשון משתמשות עם הקול.
מסלה״ בין שינים ובלשון ומן. פשטה שלרים ושתים אמיות שאחר שלש יסודות ושבע
בעלות ושתים שלרה פשוטות הם אמיות תבובות בזמאר חנוכות בעל מבוכם בבה
בחמש מלמעלה ולבל חלקים לחמשה חלקים אחה״ ליבאתן ברחמ הלשון ובסולל הבלידת
בל הענין כאלאמר ומרשות. שן שובן כפי הענין ויש בטלה תוספת סגולה והיא כי נמשכת
לשון מבפנים ומבחוץ. פירושה כי בעל מה הפרק חבל בזולה החלקים
כי האמיות בכל שיעור שיעור שיעם בהמלות הקמלות בהקה. כן יהא גם סדר שיעם 221 שיעם. שיעם
האור שיעות שרות ומלמעלה ואחה״ כי נמנעים ונמנעים מתחשים בזאור נמנדים
לפיכל הקמים תבובות ברות חנוכות בבל כי הבל חוקים ונושאים באור שיעות שרות
אחריהם גיבוק גם אלה כפי נמנעים מחבשות באור מאוניים מלולים אחם שני הבלקים
אחם בולות שרים ואחריהם בטלה גם אלה כפי שיעור נמנעים ונמנעים מתחבשות
באור מאוניים מרבדים אחם מרבדים פשוטים ומהם נמנעים אחרים ואחריהם
מסלה״ בפי בורות נמנעים מתבשות באור מאוניים ושורה בלבלות אחן על בולות
אחרות ויש אחן מה שיש לו בולות תבה ומהם על מלמעלה. ואחריהן בולל אלה כפי
שיעור אותם מתחבשות באור מאוניים מבולים יש מהם מבולים מרבל ויש אחן מה
יש מהם נמנעים ורבובים אחרים. ולפי הקמים בעל מה הפרק בולל ומהם שלמות
יש מקום שהבינה מהר המלל כלאחר אלל של מלמעלה בספר באמיות. ולא הקמים הספר
ספרו ולא לבקר בין מין אלה החלקים כן. נמנה כל חלק בספר מהם ולא יבבה על
הקמים לבבר בזו ובאחרה על הקמים כלל כי אולם הבלות בן המשלים ומתים אותיות
לא יהא

לא יהא שתופי ציבורים ברובה האלות אלא אות אם אות שאינו מחלל ולא
תעבדו שתי אותיות מחלק אחד אלא באמצעי. כלומר כי לא נמצא בלשון נ"ה ולא ל"ל ולא
ש"ל ולא ל"ב ולא ב"ל ולא כ"ל ולא ב"ל בדרך ידועים בעלה. וכבר פירשתי בספר
הראשון מסבבי הלשון ושזה אם תקל עדל נה הסמך מאלוק אל התחלה ובסמוך המאמרים
המשלשים המרבעים והמחומשים ובסמוך הלבנה הלבנה והמעלות ומלתנו לזה בארוכה
מגולות. ולא בארנו לזה אלא בכל הלשון. כלומר אמה"ר יש ארבעים ושתים מקלה אמה
שבאה מלר בתפלה עריאת אולי שמעאל אם בכל מלאר בתפילה. ואם מלאים ומאל מגולה
ועריאת אל ישראל. וכבר הקדמתי לשנים ארבעים סוף מסבבי הלשון ומעלה עבור כון
ראשי מדינים. ונאמר כי בהיות המלה מתקבלת ובין לבולה ונמוטה היא הקדמה
בלמה"ר באמרך אמתה. וכשתביה. ומלה אז נתולה נמצאת באמרך אמנם ואבכב
היא בלמה"ר הבולה ומשובה באמרך ולא אמתה. כמו אמבל ומאמר הרשן. היו
בעלה הארבעה אותיות משנות כלומר אנתם אבתם אבתם ובאו ויבלע. הנו כמו רבנין
באמרך יתן ידעה. ובל בית הנשלם על ידיעה כלומר. אבר הידוע לי. סמך בלוב
בבלי. ובל אמה"ר תהאיסגל באמרך בתרים בחלל ובל בית הנשלם על מלה בשבה
עלומה ובתיבה. הא בשלמה בתאמה באמרך בבאמת ידיעה. באיש רבים ועל אמה"ר
בלמה בבלה בבאמרך בבשם כבד בבתי ב"ה. ובאות יחולל מלמה הבית לידיעה. הא
הבית נמל באמרך ובנתבר באמרך. ובל הא הנשלם על ישמ לבקבד שבלו ומאת בגל
או רבה באמרך הידע הנלם. ולמה. יבא מלה אמה"ר הארבעה אותיות. ובא בלמלם ובבלן נמל
באמרך הולבם הבשם. ובבא שגל שבאמרך הבאון אבבבים הבולה הבלשל גולת ובחלונים
ובחדרים ובחמנים. ולמה יהא הבלבלתה יהא מלמלם באמרך הי"ה ב"ה. הטוב מה שבר
ולמה מלה הארבעה אותיות. יהא הבא הבלמלם באמרך הבלבים ענין. הלו
ישרה מלמלם. ובבהבל הנשל סגלו בחמרך הבבאמר המיתבל ובן הבלם באמרך בבלבל מלבון
ובמו ובבר ישבר יבא כמו ישלה ומן. ובמו יבתב הבתבל יהא כמו לו ישלה כן
והכלם הבולם על לבלה מלה יהא בבתות באמרך בבלם תבלבה מבלבלמו בל על הבבלה
ובבל כבון בילם ובלולה. ובמלה הארבעה אותיות יהא בבל בל סגל באמרך בבבב

כל השרים ושתים אותיות בראשם. וגם אשתמש עמם תדיר שבגד כפ"ת בגין
ואין בה ענין. ואשר אלאול מסורת בידי בהתאמף הוו על אמת אחן נקטתי ונלבתי
ובית בשורק ובצרת ההיא ואלף אין בראבול ובחית אבל נאותם. ובזוה עדר
לבין בה הוו הנופל על אלה שתחלתה שוא בראשן נקשתים ומרוחים. ואשר אלאול
מסורת גיכ"ק כי אחת אחן שהיא אלה בראשה תפגל באין ויכה חיקה בין אל.
ואשתמש לאן בלת מאמנות בזה השער אל מסורת באלנ"ת מלרל"ל הרש והשין
מלבדים בלבד נשארו בשלמונה אבל שלה שהבטאת לרוש מלבנים ויהא הרוש או
אחת מהשלה שלשה ובוה הרוש בו בגל והם בנ"ו טס"ד בראשן בדאמונים בעד
ובראשן ונעבר שמבדה ובגין לרגלך אחרתך. ובגין לעבר השמים ובראשך לשר
הלל. ואחת הסכרך. ובגין תבוזה תרעך. ואם יבא בינותם מלך הרוש רגל
בראשן. בדלן יש בשבט לבי. ולא תרלבה. ובזוה הבי. ואני אמנים אחרונים ומם הלבה
והנון בהבדרתם לרוש אחרים אלין מלך מפסיק בינהם יבא הרוש בגל בגין שלה
בשלמנו בדרגה. ובזוהם. ויה בשאר אם שהבטחנו לבאר מרוש הבגל והמלך
לבני טבריה בזה השער.

ההלבה הרביעית שרים שלתים אותיות חנן (ר"ן III)

מלבן לבדם שלן ובאמרן ולבר אחן כל הלבור ומל הבתוב לבור. כלבד לבדם אלף עם טון
ובולן עמן אלף. בית עם בולן ובולן עם בית. גימל עם בולן ובולן עם גימל. חוברת
חלולה. ומלמן. ולבתם. ובשלים ובשלים ובאמר שרים נמלו כל הבשר ומל הלבור ובלמן
בשם אחד. (ר"ן II)

בשלה כשלשה שרים ושתים אותיות בו. כלבד לבדם חלף
עם כל אחת מהן ומל אחת מהן עם חלף. וכן הבית. וכן הגימל. ובולן חוברת חלולה.
ומלמן כלל שבשלים בשלים ובאמר שרים ומלמן מל הלבור ומל הבשר ובשבעלר בלמ
אחר נולף שלו. הבלתי חוברת חלולה כלבר מובטחת לשבעלר לבשל בבר חלול.
לבלין אותו בלשון שרים ובלבד לאחת ובבגומן חלול לתון. ואם בשר ובלשים גלף הלבד
בקבים נקבים חלולים חלולים. וכן אחר הבתבגמן מל מלך לבר מלאכת תבלק ונקבלן בק
בבר לבי מסתבלת בבגבלן בבאמבבר חלולין ונקבלן באינון לבבלן. ובלבל אויר שבין
מל לבבלר נקרא חלון של מלמל לבן שחלון מבשב תבלב. ומלמים בהלבה מ מחבר ומלמן
לאחת מלמים ובשלים ובאמר שרים. ואם מלמים ובלמ אחר ובשלים כבי מה שלמן
בבן הבשל מבלבלן ומלבר בבלתים נבתל כתובה אלא ול שה שרים ובאמר ובלבל הבי
בבי מסתבלן בבלמתם אלא ומלמ מלמ. ומלמים מ בבלבבשה שרים
מל תשבי שבשלשי מבבר מחלב בלבבל תרבלה חלבים מלמים בב. ומלמ מלמים נבתל אלא
כתובה בה אחר שרים ובלבל הבי מלמים מבני שבלתבלן מלבבל שבבר מלמים אחר מבלבבר
אחר בבשבה יבבר לחמל מלמים שבים הבשבת ובבמי לבבל מלמים שמת ולא יבה
בן אם לא. ומלמן שבבל מבב. ובבלמ בבה כמן בי אבבר שבבבן חבל מבבבים ובשלים ובאמר יחבל
בלבד לבבלן ומאבר כי בבבבלו כבן מה שבבלם. בלומר כבן מה שבבאר אלף עם טון
בולן עם אלף אבן הבית ומגימל. ובה חלבבלף חלבי בבבלל. שבבל ובמלבים כתבבל אמל
שרים לבמלב יבו על מבבבל אבתבבבה הבמלבנב אבא אבב אבב אב בב תבו. והלבים
בבו בבב בבב בבב בבב בבב ובבבל בבבבל בבב בב תבו. ובלב מלבבים אחבן תבל
בבב בב תבלבמב ויהיו כלל הלבים שלבים ושתים בבשלבים ושתים תבב הבלב מבמב
בב מלה לבן שבים לבבלב ומב אבא בן תבבה ראבלבנב ובב בן מלבב בבבן הבלבים
בב בן מבבבים כי בב בבלבר בבבן אחב ומלה אחת בבבבר ואין לבן תבבה
בבבב בבלב הבלבר בבבבתם. ובבבלבכן כב מלה בן תבב נבבבו תבב ומלה הבבב
בבבבן יבקב מבבם בלבם חבלם כי אבב שבבא בבבבב הבבבבן הבא בבא שבבבבה חבלבם ובן
הבא בבא שבבבבה הבלבים ובן אבב הבא בבב ובן בבל בבבבה ובבבבבבבבה חבלבם
בבבב מבבם הבא בבבב שבבבבו ובבבבבבבב

באחרונה כי הפעולה בעצמה אינה אלא אינה לא כלום כי הנה לא יכפה תחת הכירוף לבד שום
על נפש ומלבד הכל מלה שלו כידו בשלבה כלומר שלא מעצמות יהיו רק ובדבר יוסף על הו
שלא מעצמות מאלף הראשון כלומר אלא יהיו רשאי ובה ירחמאל הנל הזכרת לחבק דבוקי
ולתבר תבורים כאלה לבד שלא יבוא דרך הכירוף ובלבד שיהיה בי את אחמלה בעניין
תלה כי בה הענין כירוף אלף שם כולן ולא כירוף כולן שם אלף. ולא כירוף אחר בה לא
ביה שם כולן ולא כולן שם ביה. לא גיאל שם כולן ולא כולן שם גיאל. ולא אח שאחר
בה. ולא כירוף כלתו אלף שם כולן לבד.. ומלבד כי כירוף כירוף אלף שם כולן בשלבה
ואין דרך לכירוף בשלבה כלל ולא גבר בשל אח בענין בה אבל לגבר כירוף האמתיות
בלתי שמלבד בכל אחר אלף שם כולן ובולן אלף ולא לגבר שלו מעצמות יונים
בשבל אם שלוח אבל אם שלא לחוד.. והבאתי כי הוסיף על כירוף שלו מעצמות מעבדות
אלי לבעצמות בכלוף ואין בה שבר מבריבה אבל שבר כירוף ואמר כל אחד יתבן והוסיף
אלהים הכל אמתיות מעצמות ויהיו רבים.. והרבה הניח אלא ולא כירוף שלו מעצמות
הוסף כירוף אמתיות בלתי בשבל אבל יבקש בשלו מעצמות אלא כן אין לבטלה
אלא לבן שיהיה לבלבן ולבקבו בשלו בלבד ובעבור אלה ואלה.. והחמישי כי
בתוך הסוף חומרת חלה. לבן אם תבדוק האמתיות באמתיות ובלי אינו תבאתה חומרו
חלה. אבל אם תסתכל בשלו לא ישלמו אמתיות חלה כלל.. לכן מתה ביחד
המבינים מה נשאר בעבודתו בה בדרך חשבו ומה תהיה בשל בה הסוף בנה הכירוף
לחוד ובדרך כי הבדיל יתי שהן בחברו ובאמתו אלה הכל אמתיות על חמש אמתיות
שלמן חמש חלבן כרבן ושלן ובאמרן תיבה כל מה שהיה ויתבטל כל מה שהיה. ובלבד
כי בהשלמה בשאר שורות ישרות נעלמות נעלמות מעלות ומשלשות ומרבעות ברוח
מבעלות בלתי של מעלות ומתאבק מעלתם בשלבת בשאינים בשוטות ומעלות
של גווניים בעלזיקו אלהן מהם כלל אבודות בלבד בהכנסת הבית של הגיבל
ובהכנסת תבלת של מתבא ובן כלל מאמתיות המשונות מלבדן נהיה אלו בב גבר
אבל תן לא יבוא מהם בדר בנה הכירוף. כי אם אחרת מאה אלף שהו שבאלף
לא ובעבור מעבן באור בלתי באמן אחד בבו חוט ושר משוך. ובן לו אחרת מאה
בתבן לא נמשך מהן בלתי באמן אחד לבד. וכבר נתבדר כוון הבורות באמתיות
באור ולא נשים בה אלה בחושבן ובמחשב שבלבן ובדרשון לבן לבד ולא
נשים לבטלות באמתיות כי אין יכולות לו בלתי לחשב לבד. ומבני אלה לו
התמלו החכמים לתלמודיהם באלה הכל אמתיות בחכמת התנסבה והבינונים
לבן שבם תבלת החכמות **מחלבה החסרישית** ילדי מתבן מבל (II, 5)
ובשלה את שבעבן ישלן ומלבד מחשבים גבולים מאמר שאינן נמנים. בשלבה
כשאמרה. תבגאה כי נמצאו יבר יש לו מה ולא נמצאו יבר יש מן לא
יש כמשבר בגדלתו תולה גולל על שאמה בלומר תולה גולל על בלום. ולא בגדלתו
תולה גולל על לו בלום. ובראיה כי לא בלום כלומר כי יש הנמצא בין בשאר אדם
לו על בלום ובין שאמרו על לו בלום. ואמרת ובהמשכן כי שיולר המבול מאיר
לו אבלום. ומלא את שאמר יבר מתבאו מאמר ואחר כן גלה בו בעבורתו בצבת שלא
היתה ונהיתה כמו שאמר ובשלה את שאינן ישלן ובשל בו שורות בלשמתבלבות
בענין ובאמתיות ומלא מה שאמר מחלבה שמשים בגבולים. ומאמרו שמן בה בבלבר
כשאמר ברחוב שלו ומעבה על שורה בלבנה לחלבה בלבנה. ושונה כלתו שורות לבנה
בלבנה. ולתו שורות לבנה בלבן ובשלם הבנין ובשבה כבן מה שמן ותרת כמו
כן כלי הגלה ובבלבלים. ונמצאו כי נגד הבשרה מה שאיור בעבור הבל תבנית
עשרים אלף. מול ונגה לבל אחד מן הכרכים שבשיעור הבל חלק מתלה
ובשרים ושרים מן האבל. ומן לבנה חלק מן שלשים ותשעה מן האבל. ומן
לבנה חלק מן שלב ושלשים מן האבל. ומן לבנים בבבל ומחלבה בשם ומחלבה
ומן לכרכים שבשיעור הבל. ומנה בשיעור שבבל ולאחר בשיעור המחשבים שלשים
ושלה בבבל ולאחר בשיעור הכרכים תחלשים ולבבבל כבבל. ולאחר בשיעור
הבל. ולבבבים ושנים בבבל. ולאחר בשיעור הבל תשעים בבבל ולאחר בשיעור הכבלון
מאה ושבעים

ואה ושבעים כורכל. ולשמל מאה ושלשים ושש כורכל. ואלה הלויים מדפלוש ולשרוש החכמים
הראשונים בעלותם בתחילה ובלי ההנפיה ומסרום אלינו האוסרים הנאמנים. כלומר שקבלנום מיד
מן פור. לכן יתברך ומשתבח שם הבורא העלום והנפלא כמו שאמר הנביא מה גדולים מעשיה
ו. מה רבו מעשיך יי. ואל אל המורות ובנמי ומעצמת ויקבץ כהרל עין. ואין אנו מתחבין אלה
הפלים אלא לקבלם לפני מדד שבלנו לאמת הלשון ברשיונות ובסרטים מחלשותינו. ומה
ל למלכי מדינים גדולים על משל מה האומר מאמרי שמים ירוקפו.

ההלכה

השעיה שלוש מים ורוח חקק וחלב. תהו ובהו ובדל ושמו עשלן כמין מרגע חלבן כמין חומה
ובכן כמין מעגיבה ויבן מים עליהם ונשלו מרב שיגמר כי לשלג יאמר מה ארל. תהו מה ל
נוק את הדשלם מלכולו ובהו אלו אבנים המלאות המשוקעות בתהום שמביניבם ובגוים
ים שנאמר ונטה עליה על תהו ובהו. **פשה** בעלה המשלים חדש המים מן האויר
חקק ונעלם עוגה מוקפת ויתרב תעשה בה רקיע המים ומשמו עד ובלק מים עליהם. ומה
ליהם כלומר מעליהם ויעשו עמדו מרב. וראיה לדבר מל ארל אדמת ונטה עליה על תהו. אולם
תב לקרל המלות עדוגה כמו מל עדוגה לבחה. ומה דודי ירד לגנו לערוגת ומעגיבה הוא כלשון המשנה לפי
אמר הדתרון נתמן את התרבה ומעליה נתמן את המעגיבה. וכן כמו מל ון שלשים בעומה ורוק כמו
מר מל ירוק ופרוש במלבה החיות נמחר ומקולמות כמו מקולחות אלא שבה כלשון מקבל ומה כלשון מעלה.

פי אלה הדברים אומר כי הבה בראו מן האויר מים ומן המים מקלף את הארל שהוא הבר והוא
ראשה בפנים תבונה ידקרית מקלף מל הארל. ויתר המקלף את הארל מעלמן הארל שהוא בהוא והוא הלוי
שלה שהבלעה. והבדרה מבן מה מל סרסלף השמל אלק נבקעו מן האויר מים ומן המים מקלף הארל
מאמר כי אלה מעדות בסבה אשר כמו אלמן בעליו בקבק השני ומאמר סוד גדול מכוסה ומגלה ומבאר
מאמר מגלים אש ורוח ומים ואבל מגלים בשמלבות מבדיל בלי הגשמה כי הולכי שה אבר ומשיב
מי הבאיונים לאויר ומסמלם והאסולף בשבעות מקבלה לאמלה בלבד ונהיה המל מים ומהוא אומרו מים
רים. ומבדל הנמל מאמרו מל מעמן פנים ומשם מקבלו בקן ומאסולף בשבעות מל מקלף ונהיה מאמן מים
ן המים ומלחלחות שבו הנבל בדמון ומלבדו מולבדמיה כמו שאמר הבלבן כמין חומה מאמרי הימנו
ונעב כמין מרגע בקמשלבה כמו שאמר בסבבן כמין מעגיבה מבדל מה שנבדל מה שנקרא בו מן המים
ותנעם ונפל ונהיה מרבר ומשם לו בשקם סימן כי לשלג ומאמר הה ארל ומן שנקרא בשמלמת הבשקם כלומר
אמר לשלג לבדה לארל מלקל מלקל. ומאמרב אנו להבין מאמר מה מבנין האויר ומשר מאמן המים
ק נהיה אש כמו מה אש בהלבה השבעות ואלה מבדלות בריאות אלה הסבדות מן האותות ומבנין
ה שבאו באויר בדמון שמים בעולם. ומאסולף הבמבלות מן מקלמת ונהיה מים ובאמו בדמון
הנמל מל מבדל מבדל נבדלות המים מהם ונהיה מבדל. וכי האויר אשר הנמלות מבדלות ונהיה אש
בבי האמרה מאמרותו והסבה מבדלותו ומשמר האויר אשר לו נשמר קיים בארות שהנמל חומם מבדל.
מרמל כי בשמלה ומבמן ובלבד והמשלם והנמה ומל מה שמלבנבו לו לשמלה הבמנים מקבלות כלומר מקבלה
בנו מקבלה ומקבלה אחרי מקבלה ולו מקבלנו בזה אלו הבמה ובירוק ולהשמיש אמנם בדרך שהוא שומרה
מלים לבדם שלינו כבר ידעתם ואין אלו לנו לחלב מבנין מה. לכן נשב ונאמר כי הכל מבדל בבמה
מה כאשר הבדמנו בדבר הבמלבות מקבלות מה הסבה שהיו הבמה הבלבה ויתבן לה מאמרו
ד מכוסה רומה בו אל הדבר שנאמר תהום כלומר כמיתו. ומה מקבלת רומה בו אל המים שנאמר
פנותיו בקבלה. ומה מקבלת רומה בו אל האש כמו שאמר בדבר המים מבדל נבדלות.

ההלכה השביעית ארבעה אש מאמר חנן ותלב שה כמו כבודו ומל לבו ארומם שבק כתוב
שה מלאכי רחמים משרתו אש לוהט. **פשה** המעלה הבבשים האשמן המים חנן
ן כמו כבודו ומבדל מל מלאכי רומה מנה של מעלה מלאכי רוחות ומן ומשר אמר אש מאמר חנן
ל שבאש תלמות המים אלא שהמים הם סבת חבוש האש כאשר סבלנו כי בהבדל המים מן
אויר סבה כמו כמו כמו ומשמרה חמימות בשמנו נבדל האש בבל סמך ובבמנו ותלב שאמרו כמו כבודו ומל
מו ארומם לבד בדמונות של אש שבאה ומתבטל תחלתם מבן גדול ואש מתלבות והמו האש המתמשכות
ך התמלה מבנו האויר שבה כי מאד ומה מבנו בקמה ובתוכה אש תבלותם שנאמר ומתמשכה
מן המשל מתשל האש. ומלבד האמרבד אש אש גדולה שנאמר ובמנה החיות מבוקרן כבחלי אש ומנבן
מה אש ומדקה שלו ונמה לאש ומן האש ינבו בדק. ומל גלמיהן נמיותיהן אש בחלית כמו הן
מו ומל בשרם ומבדמם ובמבדמם ובמבדמם מלות מינים סביב ומו ומל ראשיהן רקיע
מר ובמנה מל כמו החיות רקיע כמו מן הרקיע הנבנה. ומלו כמו אש משלחב המות מלבנות הרקיע כפי
מרומות בו שלו ומתמל לרקיע אשר מל כמשלם כמרומה אבן מבנה בחמה כמו. ומל מה מבדל מן האויר המבדרים ומבדמ
המבדמנו ומבדמה.

(נ"ל ון, I)

(בון, I)

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ברוך תמיד שהמלך את אלף ונקשר לו בתר ולכרפס זה שם זה ולב בו אויר בעולם ודומה
בשעה ובאויר בעולם ולב ונקבה. ולב בגוף ונקבה בגוף.. המלוך את מת
מים ונקשר לו בתר ולכרפס זה שם זה ולכרפס שמים בעולם נמוס בשעה ובאויר בנפש ולב ונקבה.
ולב לכרפס ומה מלוך מגוף שמים בעולם שמים של אויר רוח אדל מים כאלו אל לבן
מת בשעה מים.. שהר בפלוגתא דבית חיקון חלבן לכרפס שקלן והמים בן ולב דבים
בבית מים ושדרי. המלוך את בית נקשר לו בתר ולכרפס זה שם זה ולב בו לשתה
בעולם ושבת בשעה ובה בנפש. המלוך את גומל ונקשר לו בתר ולכרפס זה שם זה ולב
ולדבק בעולם ומתבר בשבת ומן מין בנפש. המלוך את פלוג ונקשר לו בתר ולכרפס זה
שם זה ולב בו מוכנים בעולם ושני בשבת ומן שמוכל בנפש. המלוך את בלף ונקשר לו
בתר ולכרפס זה שם זה ולב בו מתה בעולם ומלוכה בשבת וחלף מין בנפש. המלוך
את כף ונקשר לו בתר ולכרפס זה שם זה ולב בו נגה בעולם ורבים בשבת וחלף שמוכל
בנפש. המלוך את כיש ונקשר לו בתר ולכרפס זה שם זה ולב בו לבנה בעולם ומלוכה בשבת
מין שמוכל בנפש. חלב את הדבים והמים ואתר אתר בעולם לבדו ומנה לבדה
נפש לבדה. ומה שאמר בכל אות ונקשר לו בתר הוא יסוד מיסודי הראשונים כל
כי קבלנו מאבותינו כי האותיות ובדו בגיונלגיון ומתגין כמו שאמר שבעה אותיות
בריות שלשה אינון ואלו הן שטינ"ג ולכן לכל אות יש אותיות שמוסיפין על
בקלבם ומן ונגרסין כפי מה שמקבל בספר תגי. והמתינו כי סוף תורה שאינו שוגג
ובדקדק בתגין אין ראוי לבדק עליו ולקרות בו בשבת. ואומר עוד כי לפי בק לא יהיה
משומת בו. והקדמוני הראשונים אומרים כי אם לא יכתבו הקמיעין בתגין לא
עילו. ובכן מה שאמר בעל זה הספר כי לא יאמר מה להוסיף להשלות כמו מן משולש
מרובע ובכל ונקוק ומשולש ומגופן אלו בכל תגיהם. ולכן אין ונקשר לו בתר. ואמר
כל אחד ולכרפס זה שם זה לפי שאם הינתן מופרדות לא כמו מהן דבר מבדר ומאות
אל מהם הדיבורים אלו זה מגמן והבטרקם שם עולמים ולא בדיה היתה הקבוצה
אותה הוא מת הוא אלו לפי שהיו חקקה מבולן אל תבה מבולן אל כבולה ולא משולשת
אלו נבר כי בשלם המלוך קרוות ובקר תמימות. ומכל זה לא נקראו אלו בשם הנלמ
לון. וכמו שחלן שבים ורגלים ויודעים בדבר שלוכל כי הבדיק אי אקבל מהיות בו אם שמל
מבשר אי אקבל מהיות בו שם מלוה אי אדם כן לא נקראים אלו בשם פעלם. ואמר כבל
אחד ולכרפס זה חלק בעולם בלבד בו אלו שהקחיות הולך ותסרו כולם בדברים אלות
בעת. כיולא בזה אמרו נתן נבדר חולים. ובמלה אומר. ובשהגיק חק המגיק לשלם
שאומר נקק בחוטר הראל תחת נתבים הגיק. ובדברי המפרשים אומר מיבה כפ
תחת נאל על ובמלום ובל רש. וכיולא בזה מלך. ומה שאמר בכר ונקבה כולב לכרפס
פל בזה כי בחלק המשלים והנלמ הוא הגדבן הדברות והנקבות כפי מה שהנקבון
בדר ובן אבנים הרבה והחלוקות כבל הנמלות והמלון בשדר הבירוף כי נבדל הקרוב
קרוב כי סדר המלה אשם הוא יותר קרוב לאמל ומשום הוא יותר קרוב אלו. ולדבר הבית
אם הוא יותר קרוב לאמל. ולדבר שאמר הוא יותר קרוב אלו. ולדבר הבית כתובאמל הוא יותר קרוב
אלו ועל זה השם נשבע כבלמלה כדבריה מחמשית ומה שלדבר על זה.

ורק ששי שתים שלמה פעמים מלות הנגה טולן סדבלן חקקן חלבן לכרפס שקלן והחירן ובר שבם מלות
נים שלר תבשלם מנהגים שני שלינים ושני מלונים ושני עלינים ושם עלינים ומם עלינים ושתי
דים ושתי רגלים שלשון כמין מרובה ודבכל כמין מלחמה מה לעומת מה שלה המלוכים ואתך ואתך
בדו לבדה חלונים שלשה שלשה ואתך מרובה בנתים שנים שלר מלבדים בחלמה שלשה ומלבדים
שלשה שונים שלשה מחיתין ושלשה מחיתין ובולן אבולנין מה בזה ומימן לבדר שלשים ושנים חלנים
אלף אחד. בכל לכרפס הו נה מת חג טי טל לן לל סס דס בלק לל. המלוך את הוא ונקשר לו בתר
לכרפס זה שם זה ובר בו טלה בעולם ונמל בשעה ובבד בנפש.. המלוך את ונו ונקשר לו בתר לכרפס
לכרפס זה שם זה ובר בו שלר בעולם ונמל בשעה ומרה בנפש.. המלוך את מין ונקשר לו בתר
לכרפס זה שם זה ובר בו תנאים בעולם לומן בשעה וטחול בנפש.. המלוך את חיות ונקשר
בתר ולכרפס זה שם זה ובר בו סרטן בעולם ותנוח בשעה ומסס בנפש.. המלוך את טיות ונקשר
בתר לכרפס זה שם זה ובר בו אריה בעולם ולב בשעה ובולות בו מין בנפש.. המלוך את יולד
ונקשרלו

(ב"ר ט"ז)

ולב הלוין הבתו נר' ונתיר
" " נר' ונתיר

(ב"ר ט"ז)

אליו לו בתר ולבסוף הה שם הה ולבר על בחלה בעולם ואל בלשון ובלוגו של מאול בנפש. המלוך
לתך ונשר לו בתר ולבסוף הה שם הה ולבר על מלאכים בעולם ומשרי בלשון ובקבלן בנפש. ה
את כון ונשר לו בתר ולבסוף הה שם הה ולבר על עבדים בעולם מרחמון בלשון [illegible]
ובקה בנפש. המלוך את סמך ונשר לו בתר ולבסוף הה שם הה ולבר על קשר בעולם בסלוכל
ויד ימין בנפש.. המלוך את עין ונשר לו בתר ולבסוף הה שם הה ולבר על אבר בעולם לבתר
ויד שמאל בנפש.. המלוך את לבבי ונשר לו בתר ולבסוף הה שם הה ולבר על לבי בעולם ל
בלשון ורגל ימין בנפש.. המלוך את נקב ונשר לו בתר ולבסוף הה שם הה ולבר על בגדים בע
ולבר בלשון ורגל שמאל בנפש.. הלה את הבדים והבגדים ואתך לבדו עולם לבדו ו
לבבה ונפש לבבה.. בשם מלות הבן הה נאמר כי פי' שני לוגלים כמו קבריים ובלבים
ושיר האורב לוי מעמד לוגל. ותבל מלוגר אתה הבבה והברה כי הקבלנות להבשם כמו
לבן שהבבה מלוך הבם והברה מגלם הברה הירוקה. הבבה מגרה לתגלות המגל להברה ו
לבשם לתרות. ומגל נהגן בקבלות בני אדם בולבים בבבה בשבה. ומומר לו. לאינו מגנה ולו
בושם אין לו ברה. ובתרון שני מלוגים הולבלים ומטלתים כמו מלות הבשר המלוגה המלוגה
לבטלת. ותבל בשבין הה הטחול לבן שהנו מגלר המלוגה ומומר בטבשר הבבר. ומחר כן המסס ומ
תבקש המולכל ביבולות המתבקשות לשון ומומר גר ובשל. מבבל שיש לו שלה בחלת מחרבת המלוגה
והמבטלות והבלבקות לו שמובחר לשמו והמסבל המסס שלבשו בטבשר הטחול. ובתרון שני מ
בשלמה כמו שומר מה מחמת נולבים. ותבל מלוגר הה שתי בלות לבן שלמן בנפל מלוגל ה
ומבלבלן ברוחותו בפל נבון ובבל מע כמ מן הטרבלות המבקלות בהבלות בבה הגבה לבל
ותבלה מה מלבם כמ ומבלבה לוגלתו הבבשם כמו שהמל הבבים כי מלמה בנות בלומה מגו
ובתרון שני מלבים שחתים ושלים שבומר מלל לבי ותבל מלוגר הה שני מבקבנן בקב
הראשון שמגן מומם. והשני הבור הראשון נקרא קבקבן והשני נקרא קבה. כי הראשון לו ש
מו המומל כלל ולבל נקרא מתבבב. והשני יבל מלו הבלר בבה הבבלו והבתבחו שומם לו ימ
ויסרה בימו לא יהבבנו הטבש ושלובבו מלבבה תובסן. וכשיסרה יבו מבקום שבנבם. ולבינל ב
בבר לבן שמבקן לו מלו בם שמבב. בם בבבם שבקן לו מלו מן שמבב. ובקרמו שבבבם מבבבנן מל בר
שם לוו לבן שהבבבנן הנו שם בבבנן מל מבלל כמו שומרו כבל בסימנו הלבלל מהבר בבם
ובבבנן בבלל. עה בם' שבים מבבר מבבים. והבשר מן בם' שבר הבלים אחר הה שבבבנ
מכלל שומרו שבמר ובמן כמו שהבשר בם בבבר בבבל שמב בבבבה שבבים הנו בבלל בשומרו
והבשר מבבר מבבים הנו בבלל בשומרו בבה. ומה שומר מבבן כמן מרבבה ומרבבן כמן
תבל מלוגר הה כי מלה הבמות שם מל מבב מן הבבים מבבה מלרים הם תמורות מ
לבמות מבבמ ומן הנו שבלם כי מתמלה שני המגל מתבבמות מהם מבבמ מל מומרה
המרבבה בראשית המתמלה בין שני בני אדם שמתמלה מבבל ומתבסמה ומולבת בבבמות
שבבר בבבר מים בראשית מדון ולפני המבבל הבים נבמ. ומהמבבר הבבבמ תבבל המלוך
בלומר תהיה ומבבבה המלחמה ולא תמום מבב שמבבמ מו לבב חבים מו לבב מבמ. ולבבל
נקרא יום המות יום מלחמה. כלומר שבלחמים הבסמות כמו שנמר אין שלטון ביום המות ו
משלחת בבלחמה. ומבמה הה בבלחמה המל מבם המבבים מבב שמשבבם מל מי יתנם שמיר ומבמ
בבלחמה מבבשה מה מבבים יחד. ומל מה שומר גם מה מה לבמות מה מבה המומים הנו מ
מן הראות שם מבבים מומן ומחבל ומחבר. כי בראומנו כל המבנים שהם תמורת תבבים
ומה המחבים והקרבות והמלבות והבבשות ומבבמה מבנן מחב ומבלומים בבמום מחב. ומומר
ומשל מה המבבה בשמה מומר ומבן ומבמה נמבנן ומחב מבבים בבבמ ומו שם המבבים מומה מ
הבני שבן המבבה נמבה ומו מומר מבבים ומומר מבבות ומבבבן נבו בבבן מומנה בשמה. ומבמים
מבר בשנים מבר מבבמה בבלחמה מומה מומבים ומומר מומבים ומומר מחבים ומומר מחבים. ומן ב
כמ המחבים והמחבים יחדו שם בבבר שהשנים מבר קבבים ומחבים מל הבבמ כי נבמר
מה שמחבים מה מחבים. ומם יתבבר מה מחב מומר המבבים מו ומבבה המל.. ומבבן ומבר מ
ומבבה המל ומל יתבבן הבומה המבבים בחבים ומבמה מומר מל המבבים בבמו ומל מל המבבים. ומומר
המומה המבבים מבבם בבבבם מומר מומר בבבבם מבבי שהמו מבבבם ומבבם בבמ המבבים שם המבבן
המבבים מומה לה ומבב נבמה. ומבבבן מה נבמו המבבים ומל יהו המבבים ומל המבבים ומבבי בבמל
והמבבמ ומל מל המבבים מבי מומר מבר מבבים מומבו ומבבבן מומ המ ומבמה ומבבים
מומן ומבמו.

[illegible] בעלמא ולא נשאר להתיישב דבר שיעלה לפי שאין
[illegible] אותה. ובטל פלא גם הכל ונשארו כלל השנים עשר נתמים תדיר כפי מה שפירש
[illegible] אחר כך ולפיכך תכף ובאן אירעו לה שאה כלומר נפשבים ונתלים מה שאה בא שאמרו
[illegible] כל שנים אשונים בשלר ושנים אשונים בטלית כאו שנים אותנין. ובייאתו בחלמיות
[illegible] ונלת ונבי הוא לשון ארכל. שרגל בשלר אחרון כבר..

ב"ן דרוש ב' 222 בערב יום

[illegible] שבעי אויר היה עליה ארכל עד ובטן שמים חוק ורגל ואו אוכל שבת ושבת לבן
[illegible] בשבת ובן ימין מאלים שני בשבת ובן שמאל. חמר שלשי בשבת ובלי ימין נוה רביעי בשבת
[illegible] שמאל כבר חמישי בשבת ומאן ימין. לבנה שני בשבת מבן שמאל ואו בגד כבר בשבת. אלה
[illegible] וכבר. שרר אויר ומה - תאומים סיון וטחול. מרטן תאיר ומסס. ארבה אב ובליו שלשין
[illegible] אלול ובליו של שמאל. מזונים תשרי ובכלים מרחשון ובישה. נלת כפלו יד
[illegible] גדי טבת יד שמאל. בלי שבט ובגל ימין. בגים אדר ובגל שמאל. אבו הו אה טי לקסד

" באה כלה בי התולת.

התולה בהלנות אלה העלרים ושנים דבר בהסוף בל אתבד מן הבלרים
[illegible] מהם לחברו כדי להתלחב כמו המתלחב בהלנתם פליבם חוק ובא בדברים רבים
[illegible] מלטות. חוקן ויתרתו בלבנתם. ובכן מה שידעתי כי הנבא בה אלה מבות שבת
[illegible] נגל הפרש והבדיר על דל אבדים ושמנה בפרש. ובחלנו בזה מהלנות הבנים
[illegible] הפרשים כבלת. ובאם יאמר אלה ואמר לו הבדיר אדר שני. ולשיבו כי לא נתבטל
[illegible] אדר הלשון שהנו לפתחת המגלות ולא תבל אדר הלבנו.

[illegible] נגבר עם אלף אלו רוח אויר רוח ובוה ותן לשון. נגבר עם מם אלו מים ארבל
[illegible] ובטן ובלף חובב. נגבר עם שין אלו שמים חוק ורגל ובלף ובנתה. נגבר עם ביה אלו שבת
[illegible] ובה חיים ומות. נגבר עם גימל אלו לבן ראה בשבת ומאן ימין שלום ורע. נגבר עם בלת
[illegible] מלאים שני בשבת ומאן שמאל תבונה וחולת. נגבר עם כבל אלו חמר שלשי בשבת ובלף ימין
[illegible] נגבר עם בבל אלו נבה רביעי בשבת ומאן שמאל ברע ושמחה. נגבר עם [illegible]
[illegible] בבבל חמר חמישי בשבת ומאן ימין חן וכיבוד. נגבר עם תבו אלו לבנה שני בשבת ומאן
[illegible] המשלה עבדות. נגבר עם בא אלו טלה קיסן ובבד בחיה וסמיות. נגבר עם ואו אלו
[illegible] אויר ומבה ושמיבה ומרטת. נגבר עם גין אלו תאומים סיון טחול ריחה ותבונה. נגבר
[illegible] חיות אלו מרטן תאיר מסס שיחה וחלמות. נגבר עם טיחה אלו אדי אב בליו ימינה
[illegible] ובבבתנות. נגבר עם יוד אלו בתולה אלול בליו שמאלית תשמיש וסירוס. נגבר עם
[illegible] אלו מזונים תשרי ובכלים מחשבה עבדות. נגבר עם נון אלו עקרב מרחשון קישה הלוק
[illegible]. נגבר עם סמך אלו נלת כפלו יד ימין דיגו נטול כבד. נגבר עם עין אלו אדי טבת
[illegible] שמאל שחוק ובגיר טחול. נגבר עם פה אלו בלי שבט בגל ימין הבהבר ונטול הלב. נגבר עם קוף
[illegible] בגים אדר בגל שמאל שיבה מת ולבן לן.. בהו הו אה טי לן סד דב. ובאון אשונים בחלי
[illegible] ולב חלי בסרולם בחלק בל בגל בגל בשבר בחלק בחדינה לב בגלף בחלק בחלחתה.
[illegible] של דבר מלבת אלו מבטרבן עם אלו ומלבת אלו מבטרבן עם אלו. אלו עם אלו ואלו
[illegible] אלו. אלו תאורת אלו ואלו תאורת אלו. אלו בנבד אלו ואלו בנבד אלו. ובלם אין אלו אין
[illegible] אשונים בחלי בגל ולב. ובשהבין אבהתם אבינו בבר ובירלב ותבר ומשה ונלתה
[illegible] ונלה אלו הבה ובהו אלו המקום הבה שמלב בטרם אדרבן בבטן יבחלבן נגו ונשמן
[illegible] ובבת לו בריה ולבבת בבד בולחי בבד..

[illegible] בבבבן הה בבד בחלה בחלבן ריחה וסריות. וגם אחרים ריחה ותחרות: ואינו אלא
[illegible] בבבות בשלש. תאין כאשר חנקתי. ותתרות הוא שם להבדרות הדית כמו שאמר רגל
[illegible] מבבד מבשלה בחלב שאמרו לו אשתו תתרנית הוא ובנפש לתורשה ובכנס אחריה
[illegible] ואחר לה ריח בנון אלו מרית בגל. ומלת רבבתנות כלומר רבב תבן. ובירו סירוס
[illegible] סריס. ובי גדולת בילבילה והוא תאורת המבשל לבן שהמבשל אי אלבר אלו
[illegible] והוא אלבבם ומבטלם. ובילבב נבה ונטול הטחול תאורת השחון. ונאמר כי השחון
[illegible] מתרבה ומתגבר אלו בטוהר הדם ובלולו ובנותו. ובשל הטחול תמיד המלוק מרה
[illegible] אל הדם אלו ומולבה בבחון בבד הדם ובלולו ואם יחלש הטחול מלחבה
[illegible] מבשלור תגובה בבם תשחיבה ותמצה השחון והשחתה ויהיו תתתם בומה ואינו
[illegible] ומבלל הנפש ותבלבר בבמלה בבם השחון כלומר יבבב על הבם ובלולו ושתבם כלומר
[illegible] המחלק ובבבב נבה תאורת הרבור ונטול הלב. בה. יבבר ומבלור לבן שהמבשלה אינה אלו בלב.

ומה שלא מנעו מזה הסגף הזה הלא הלשונות אשר לפי שמנעו המצוה מהם ושומשם כולם נשארים
ולמה נמיה המאורות שיבה מהם ונחלק לו חלק שמצון מה מנעו תמיד כי אותה ההמה מאותה
ענין ולא חלק המות הלשון כי בעלמה הלשון המאורות הלשון הנעלמות מבלי
ומזה נאמר כי בהיותם גם אלה הלשונות אשר הלכו ומאורות כפי מה שמנעו ומה
סמיות ומרשות ומתרות ומלמות ומשבתנות סרדיסיקמנות חמרות ומול כבד ומול מחול
ומול הלב ומיון ומה נחלק לו. אם כן למה נמיה הלשון אשר בכלות פי בלומר לא נקרא
בכלות אלא שיש לו מאורות והכלכים לחכמים. ומה גם אלו הלשונות אשר יש לו הכלכים
ואיך יתכן לקרות אלה הלשונות. ונשיב על זה ונאמר כי אותם הלשון אי אפשר אל
ומה מהם אי כלום מהכלכים דברים מלכים. ואבל אלה הלשונות אשר לא הי
ומה מהכלכים מבלי כלל אין יהיה אמנם ונשבר. כיבד בחיות ומאמר שהמאיר תבמה שאולה
ומשל שמונה שיש דבר. ושהמאיר היה בסמיות ומאמרה בתרשות אין דבר כלל. אבל
אלה התמשה תובדים שבכם שמלך חסרה כיבדו שיש לו מאמר ומתן כי שאמרו מלכת
אלו מלכים שם אלו תמלך שמצון מה מגיעת מלכתם שם הלו ותחזו הנלחמה לבוש. ומה
שאמר כנגד אלו תמלך שו המלכים המתחלקות ויהיו אחד מאורות אחד ומה
שאמר כנגד אלו תמלך שו המלוקים מה כנגד המצנים מבנות בלומר מן הדבר
בלומר הדבר בעצמו. ומה שאמר ובלן אבנין בתלי הלשים אלה הדיבר ומאמר פעמים
וחותמים. ואחר כן גלה לו כלל הסגף הזה בשמאל ובשבעין אברהם אבינו ובו.
וכיבד לפי שאברהם אבינו אמר הזה בין הבקרים. ומפברי הקבלה נאמר כי שמה לפנים
נמרוד ובכל סמו והיה נמרוד מבנה מבנה מלך ובראשונה כי נמרוד אברהם אבינו בטמנות אמר
לו יש לי נמרון על ונמרוד. אותו הוא מבנה המלך הנני משליכך מה ומאמר אלהיך מעמנו
ובאי. בלק. ומשלכה שוט ובלבו הקבה אנשים אני. אלהיך אשר הנמרוד מאור כשדים
אשר שאור כשדים מדינה. ואלו שקבלות שלא בכלל הוא מבנה מה שאמרו מה מסנים
כאשר נקרא אמה ומרובה על ריב בני ישראל. ומה שנקרא תבמה כי בסמה בקי. ובתבמה שהלה.
ומן נקרא אור כשדים לפי שהבנאו בו מלך לאברהם אבינו מן אלוה בתרנא בתרנא מעמות באמת
אור אור לו בלבון. חמתי בראתי אור. ומה אור לשבת נגדו. ומה לכו בסור אשבם. ומה
שאמר בדר ובדרך ומרך ומלך הם המלכים אשר נמרנים כבר. ומה שאמר ומלתה בידו המלכות
מה כי מלה בידו היחוד ושמו לו המלכות כמו שאמר שם ומלתה מרובה המלכות בידו
ושמו מחשב. אבל מה שאמר ונגלה עליו הקה ונכסו עליו מנכסו בטרם אבדק בבטן. ובמתיק ובמה
תלא מרתם הנבאתיק ומר כי לו תמלך בו הפסוק בפלוטו ומתרגום לפי שמה נאמר ובמרום
אלק תמלך בבטן מה כי הנבה החלים ומשבו טרם הולמו חלה ומון לבדים שלו ומה אל
בבאר שבע ומר. ומאי נמים מים ונסקו שם אלהי אברהם. ומה שאמר מלאו מהבל
ברכ אברהם אוהבי. והחכמה גל שחשבו לחשב הוא המבנים לאן פנפוני המלוות ומה
כלומר המלוה וכלל בדריהם המבנים בבתר הם הם גל שחשבו ומרחו בסגף הזה מה שאמר
מבנים המבנים מדהם ומבדם אלות ירבות ומבדם להדרוק הבו אחריהם בדרך שבה
ומאורת מישור והמלכם חסד ורחמים לפני מה מרחמים. לכן נקל תחנה לפני בר מבנה
הקרב לשמוע להשים חלקנו בטרתם ולמסקנו בחשבתם ובמה מה שאלותו הנמים מלכת
תנים שבבם שמחות ומה פנים נעימות בימינם נצח ומן שאלתם. ברוך. ומלמה
אמן ואמן

תם ונשלם תהלה ושבח לבורא עולם.